

DANIEL SUAREZ

DAEMON

DANIEL SUAREZ

DAEMON

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

Michelle-nek

Nincs több esti mese...

daemon (*démon*) fn. – Számítógépes program, mely folyamatosan fut a háttérben, és előre látható időközönként bizonyos műveleteket hajt végre, vagy bizonyos történésekre válaszol.

Mozaikszó a „Disk and Execution MONitor” szavakból.

0011010101001101010110010101011001010101010101010100
01100101010110010101100101010101 10101010101010101
01010101 1 01 010 011001010 01 011 101 1010100
01101001 1 01010 01 0 0 0 1 10 010101
01010 01 01010110 0 1 1010100
010 0 0 1 1 1 0 00
01 1 0 0 01

Első fejezet:// Kivégzés

Reuters.com/üzlet

Matthew A. Sobol, PhD, a CyberStorm Entertainment (HSTM-Nasdaq) társalapítója és vezető tervezője a mai napon, harmincnégy éves korában, hosszú szenvedés után, agydaganat következtében elhunyt. A 40 milliárd dollár nyereséget hozó számítógépes játékipar úttörője, Sobol tervezte a CyberStorm legkelendőbb online játékeit, a *Túl a Rajnánt* és *A kaput*. A CyberStorm vezérigazgatója, Kenneth Kevault szerint Sobol „fáradhatatlan feltaláló és ritka intellektus volt”.

M*IA FENE TÖRTÉNT?* Mindössze ez járt Joseph Pavlos fejében, ahogy kesztyűs kezét a torkához szorította. Nem tudta elállítani az ujjai közül előspriccelő vért. Az arca mellett, a porban máris ijesztően nagy vértócsa gyűlt. Egyszer csak valahogy a földre került. Bár a vágást nem láthatta, a fájdalom tudatta vele, hogy a seb mély. A hátára fordult, tekintetével a táguló, tisztán ragyogó kék égre meredt.

Rendszerező elméje végigpörgette a lehetőségeket – mint amikor valaki a kijáratot keresve egy füsttel teli épülethől akarna ki menekülni. Valamit tennie kell. Bármit. De mégis mit? *Mi a fene*

történt? – ez az egy mondat visszhangzott a fejében teljesen hiába-
valóan, miközben a vér tovább spriccelt az ujjai közül. Elöntötte az
adrenalin, a szíve gyorsabban kezdett pumpálni. Kiáltani próbált,
hasztalan. A szájából kilövellő vér néhány hüvelyknyi magasból
bepermetezte az arcát. *A nyaki verőér...*

Olyan erősen préselte ujját a nyakára, hogy majdnem megful-
ladt. Pedig milyen jól érezte magát még az imént! Erre legalább
emlékezett. Kifizette az utolsó adósságát is. Végre.

Kezdett megnyugodni. Furcsa érzés volt. Megpróbált vissza-
emlékezni, hogy mi történt vele, mi hozta ide, erre a helyre. Bár
most már ez sem tűnt fontosnak. Keze szorítása ernyedni kezdett.
Világosan látta, hogy nincs segítség. Nem kínálkozott logikus le-
hetőség arra, hogy ezt túlélje. Pedig Pavlost átlagon felüli logikai
képessége tartotta eddig is életben. A fél világot bejárta. Így van.
Már mindent megtett, amit megtehetett. Periférikus látása kiéle-
sedett, megfigyelővé vált. Lecsillapodott.

Ebben a higgadt, szemlélődő állapotban tudatosult benne, hogy
Matthew Sobol meghalt. Az újságok legalábbis ezt írták. Hirtelen
minden világos lett a számára. Sobol játéka végre értelmet nyert.
Valóban csodálatos.

Okos ember...

```

00110101010011010101100101010110010101010101010100
01100101010110010101100101010101 101010101010101
01010101 1 01 010 011001010 01 011 101 1010100
01101001 1 01010 01 0 0 0 1 10 010101
01010 01 01010110 0 1 1010100
010 0 0 1 1 1 0 00
01 1 0 0 01

```

Második fejezet:// Számítógépes támadás

AKALIFORNIAI THOUSAND OAKS BARÁTSÁGOS, de túlságosan steril város. A házakat itt nem építették, hanem iparilag gyártották – száz egyforma, mediterrán villát egy csapásra. A felparcellázott hegyoldalon lévő telkeket a „híd”, a „menny”, a „völgy” és a „tó” szavak különböző variációiról nevezték el.

A belvárosban előkelő kiskereskedelmi láncok tanyáznak, a kiszolgáló személyzet naponta utazik be a csatolt városokból. Ahogy Lyon középkori városának utcáit cserzővargákról, Dél-Kalifornia völgyét a kávéházak baristáiról, kanyonjait pedig tűzoltókról és mentőalakulatokról nevezték el.

Az átlagos dolgozók számára Amerika egy kirakós játékra kezdett hasonlítani. Ki vásárolja meg ezeket a kétszáz dolláros réz-tepsiket? És kinek futja ezekre a BMW-kre? Agyafúrtak vagy csak elképesztően felelőtlenek az emberek?

Pete Sebecknek a televízió adott némi fogódzót ebben a kérdésben. Késő éjjel, amikor nem tudott aludni, a csatornák közt szörfölve úgy érezte, hogy a reklámokkal őt veszik célba. Demográfiai telitalálat? Jól kalkuláltak vele? Mit is mondtak róla? Úgy tűnt, a History Channel vagy koreai háborús veteránnak tartja, aki

csak egy megbízható fűnyíró gépre vágyik, vagy olyasvalakinek, aki kétségbeesik, ha pályát kényszerül változtatni. Élt benne a sanda gyanú, hogy a kettő közül valamelyik igaz.

A 101-es autópálya Thousand Oaksot éppen kettémetszte, de ebből semmi rossz nem származott Amerika legbiztonságosabbnak tartott kisvárosa számára. A detektív őrmester, Peter Sebeck a kocsii ablakán át az elsuhanó, takaros utakat nézte, és eszébe jutott, miért költöztek ide tizenhárom évvel ezelőtt Laurával – a város akkor még megfizethető volt, Ventura megye pedig a legjobb hely a gyerekeknevelésre. Ha ezt elcseszed itt, akkor az Isten sem segít rajtad.

– Migrén, Pete?

Sebeck Nathan Mantz felé fordult, aki aggódva figyelte a vezetőülésről. Sebeck éppen csak megrezsentette a fejét. Mantz jobban ismerte őt annál, mint hogy tovább nyaggassa.

Sebeck Burkow rádióhívására gondolt. Néhány country klub közönségét bizonyára meg fogja rázni a hír. Sebeck és Mantz szírenázás nélkül, villogva szelte át a várost. Nem szükséges mindenkét megrémiszteni. Sebeck a hangtalan Crown Victoriából kémlelte a gyanútlan polgárokat – a gyorsgyalogló adófizetőket. Lesz miről beszélniük piláteszórán.

A Crown Vic az utolsó telek mögött ereszkedett le a beépítetlen kanyonba. A helyszínt nem volt nehéz megtalálni. Egy mentőautó, három járőrkocsi és néhány jelzés nélküli jármű mutatta a helyet a Potrero Road homokos leállósávján. Két seriffhelyettes állt egy mindkét irányból drótkerítés által közrefogott, bezárt fémkapu közelében.

Mantz a kapu elé hajtott. Sebeck kiszállt a kocsiból, és a legközelebbi tiszthez fordult:

– A halottkém?

– Úton van, őrmester!

– Hol van Burkow detektív?

A tiszt hüvelykujjával a kerítésen tátongó lyuk felé bökött.

Sebeck megvárta Mantzot, amíg bejelentkezik a rádión, aztán visszanézett a helyettesére.

– Nyissák ki a kaput!

– Nem lehet, őrmester! Távirányítással működik. Semmi sem vágja szét.

Sebeck bólintott, ahogy Mantz odaért mellé.

– A birtok egy helyi cégé, a CyberStorm Entertainmenté. Kapcsolatba léptünk velük. Hamarosan kiküldenek valakit.

Sebeck átmászott a kerítéslyukon, Mantz követte. Elindultak a kanyon bokrai között kigyózó földúton. Hamarosan egy mentősökből, seriffhelyettesekből álló csoportba ütköztek, akik megpróbálták minél távolabb kerülni a fotósoktól. A déli naptól mindenkinek gyöngyözött a homloka. A mentősöknél kerekas hordágy volt, de nem siettek. Megfordultak, ahogy a földúton át Sebeck és Mantz feléjük közeledett.

– Jó napot, uraim! És hölgyeim – tették hozzá egy pillanat múlva.

Motyogva üdvözölték őket, és utat engedtek nekik.

Marton Burkow detektív, egy kövér, ötvenes fickó, rosszul szabott nadrágban, egy homokbucka mellett állt az út szélén. Mellette a rendőrségi fényképész hajolt előre, hogy felülről is lefényképezze az úton fekvő testet. Barnás, alvadt vértócsa gyűlt össze alatta, amiből sötét patakocskák ágaztak el a domb aljáig.

Sebeck végigfuttatta tekintetét a helyszínen. Az egyik közeli dombon, húszyardnyira tőlük, egy terepmotor feküdt az úton. Láthatta, hol ütközött a kanyon bal oldali falába, és esett vissza az útra, ahol keresztben feküdt.

Az út fölött, nyakmagasságban egy fémkábelt vett észre, mely közte és a test között húzódott. A drót negyvenöt fokos szögben feszült az út fölé. Bal oldalon közelebb a földhöz, a jobb oldalon távolabb. Bármilyen is menjen el itt, úgy vágja ketté, mint egy motoros fűrész. A kábel tíz láb hosszan véres volt. A test tízhüvelyknyire feküdt a drót mögött. A bukósisak további öthüvelyknyire.

Sebeck követte szemével a drótot, amelynek jobb oldali vége a bokrok közül kinyúló fémpóznához volt kötve. Aztán elnézett balra a bokrok fölött. Frissen vágott barázda keresztelte az utat éppen a kábel alatt.

– Martin, milyen ügyet kaptunk?

Burkow nyomozó a megrögzött dohányosok tüdővészese köhögésével fogadta.

– Szia, Pete! Kösz, hogy eljöttél! Kaukázusi férfi, nagyjából harmincéves lehet. Egy órával ezelőtt talált rá egy helyi kutyasétáltató. 10-54-nek jelentették, de gondoltam, kihívlak benneteket is, srácok. Nekem sokkal inkább tűnik 187-nek.

Sebeck és Mantz egymásra nézett. Gyilkosság. Ritkán fordul elő Thousand Oaksban. Itt csak az ingatlanokért gyilkolják egymást.

A fotós biccentett Burkow-nak, majd elindult visszafelé az út szélén. Burkow intett kollégáinak, hogy lépjenek előre.

– Balra, a keréknyomokba! Minden lányom a másik oldalon van. Lelépett a buckáról.

Sebeck és Mantz átbújt a drót alatt, és a test mellé állt. Sebeck megkönnyebbült, hogy a fej a helyén maradt. A közelben heverő sisak üres volt. A halott férfi márkajelzésekkel díszített, drága motorosruhát viselt. A sárga nejlonyanyag mellmagasságban elszakadt. Mintha a törzsével ütközött volna a drótnak, ami felcsúszott a nyakára. A férfi gégeje felmetszve, a tátongó seb fölött legyek köröztek. Bőre alabástromfehér volt, fénytelen, száraz szeme Sebeck cipőjére meredt.

Sebeck orvosi gumikesztyűt húzott, és előrehajolt. Pénztárcát keresett, vagy más személyi azonosítót a zsebekben. Nem talált semmit. A salakmotorra nézett, aztán a rendőrségi fényképzésre.

– Carey, próbáld meg leolvasni a motor rendszámát, talán be tudjuk azonosítani a fickót a segítségével.

A fotós lepillantott a kanyonba, aztán feltett egy 200 mm-es lencsét, és a motorra fókuszált.

Sebeck felállt, és még egyszer végignézett a mögöttük feszülő kábelen. A drótot elnyelték a bokrok.

– Tudja valaki, hol a vége?

A rendőrök és a mentősök megrázták a fejüket.

– Nathan, kövesd a drótot, de ne éj hozzá! Keress nyomokat! – mondta, aztán Burkow-hoz fordult. – Marty, mik ezek a lábnyomok az úton?

– A helyiek sokat járnak erre. Beszéltem már néhányukkal.

– Rögzítsetek minden egyes nyomot a környéken – mutatott Sebeck a porba.

– Az elég sok lesz.

– Mondd meg a helyszínelőknek, hogy kutya- és macskanyomok nem érdekelnek.

– Egészen biztos? Úgy hallottam, a pekingi kutyák nagyon intelligensek – vigyorgott Mantz.

Sebeck sötét pillantást vetett rá, aztán a bokrokra mutatott. A kábel a hegyoldalon lévő nyílásban tűnt el, amely visszavezetett a Potrero Roadra. Mindkét oldalt átfésülték, így vágtak át a bokrokon, a homokos talajt fürkészsze.

– Vigyázz a csörgőkígyókra, Pete! – ugrott át egy süppedést Mantz.

A drótot könnyű volt követni. A földben lévő vágat ott futott végig alatta. Hatvan láb után visszajutottak a Potrero Road drótkerítéséhez, és a „TILOS AZ ÁTJÁRÁS” tábla hátoldalára meredtek. A drót átszaladt a kerítésen, és egy kétlábnyi doboz hátuljában tűnt el, ami egy földbe helyezett, vastag cső tetején állt. A vajat hatlábnyival a kerítés előtt ért véget, az innenső oldalon. Más nyomot nem találtak.

– Gyerünk a túloldalra!

Néhány perc múlva ismét a Potrero Roadon álltak, a kapunál. Százyardnyit sétáltak a leállósávon, aztán elérték a fémdobozt.

Robusztus, hegesztett lemezből készült zár volt rajta, amit néhány horpadás tarkított, mert az erre járó tinédzserek néha céltáblának használták, de egyik golyó sem ütötte át.

– Az örökkévalóságnak tervezték – vizsgálta meg a doboz hátulját Sebeck, a lyukat keresve, ahol a drót bement. – Egy csörlődoboz?

Mantz bólintott.

– Először azt hittem, gyerekek gonosz tréfájáról van szó. De ez komoly, mérnöki munka. Mi a fenére használhatják?

Megfordultak, egy Range Rover és egy furgon hajtott az úton a kapu felé. Khakiszín ruhás alakok szálltak ki a Roverből. Váltottak néhány szót az ott álló helyettesekkel, akik Sebeck és Mantz felé mutattak. A khaki ruhások visszaszálltak a Roverbe, aztán mindkét autó lehajtott a töltésről, és fullasztó porfelhőt kavarva álltak meg a nyomozók előtt.

A homokszíneük újra kiszálltak. Egyikük az utasülésből kiszállva, kinyújtott kézzel lépett feléjük. Élre vasalt ruháik üzletembereknek mutatták őket.

– Gordon Pietro vagyok, uraim. A CyberStorm Entertainment jogi képviselője.

Kezet ráztak. Pietro mindkettejüknek egy-egy névjegykártyát adott.

– Ő a mi piárosunk, Ron Massey.

Sebeck biccentett. Massey-nek hosszabb haja volt, mint Pietrónak, a szemöldökében pedig egy aranykarika fityegett. A húszas évei végén járhatott, de elég pénzesnek látszott. Sebecket mardosta az irigység. A gondolat, hogy könnyen kiverhetné a szart is ebből a kölyökből, önkéntelenül jutott az eszébe, el is hessegette magától.

– Ez itt Mantz nyomozó. Én Sebeck nyomozó őrmester vagyok. East Ventura megye, Súlyos Bűncselekmény Egység.

– Súlyos Bűncselekmény Egység? – hökkent meg Pietro. – Minket úgy tájékoztattak, hogy baleset történt a területünkön.

– A riasztott tisztek bennünket hívtak ki. Gyilkosság gyanújával nyomozunk. – Sebeck Pietróhoz hajolt, és a Rover mögött álló furgont nézte. A furgon ajtaján egy logó látszott, de ebből a szögből nem lehetett elolvasni.

– Ki ül a kocsiban?

– Öö... egy dolgozó a cég menedzsmentjéből. Ők felügyelik a területet. Neki van távirányítója az első kapuhoz.

– Mondja meg neki, hogy szálljon ki! Beszélni akarok vele.

Pietro visszasétált, és intett a kocsiban ülő alaknak.

Sebeck Massey felé fordult.

– Mire használják ezt a telket?

– A CyberStorm befektetésnek vásárolta. Vállalatunk táborozásra használja, csapatépítő programokra, ilyesmikre.

Sebeck jegyzettömböt és tollat vett elő.

– Szóval, maga a piáros? Mivel is foglalkozik a CyberStorm Entertainment, Ron?

– Vezető számítógépes játéktervezők vagyunk. Még nem hallott a *Túl a Rajnánról*?

– Soha.

Burkow felkiáltott a kapu mellől.

– Sikerült azonosítani a motort a DMV alapján, Pete! Bizonyos Joseph Pavlosé. A hegy tetején lakik, valamelyik kulipintyóban!

Massey a szájához kapta a kezét.

– Te jó ég!

– Ismerte az áldozatot?

– Igen. Az egyik vezető fejlesztőnk. Mi történt?

Sebeck a kezében levő tollal a levegőbe mutatott.

– Elvágta a kábel a nyakát. Volt róla tudomásuk, hogy itt szokott motorozni?

– Én nem tudtam, de a fejlesztők csoportja talán igen.

Pietro egy negyvenes éveiben járó, zöld kezeslábast viselő mexikóival tért vissza. A fickón látszott, hogy nem volt könnyű élete

– és az is, hogy attól tart, bármelyik pillanatban még nehezebbre fordulhat.

– Ron? Pavlost ölték meg?

Massey bólintott, és elővett egy mobiltelefont.

– A fene ebbe a kanyonba! Nincs térerő.

Pietro is elővette a telefonját, hogy leellenőrizze.

– Milyen szolgáltatónál vagy te? Nekem két oszlopom is van.

– Valóban? – vágott közbe Sebeck.

Pietro hátat fordított neki.

– Ó Haime.

– Mi a teljes neve, Haime?

– Haime Alvarez Jimenez, señor.

– Tud mutatni valami dokumentumot, ami a személyazonosságát igazolja, Mr. Jimenez?

– Mi történt?

– Haláleset történt. Láthatnám az igazolványát?

Haime Pietróra és Massey-re nézett, aztán a zsebébe nyúlt. Megtalálta a jogosítványát, és odanyújtotta Sebecknek. A jogosítvány feltűnően remegett a kezében.

Sebeck arcára halovány mosoly kúszott.

– Haime, maga ölte meg azt a fickót?

– Nem, uram.

– Akkor nyugi. – Elvette a jogosítványt, és tanulmányozni kezdte.

Haime a fémdobozra mutatott.

– Dolgoztam ma vele. Csak elfordítottam egy kulcsot. Ahogy a munkaparancs szólt.

– Hol van az a munkaparancs?

– A zsebszámítógépemen, a furgonban.

– Magánál van ennek a doboznak a kulcsa?

Haime bólintott, aztán elővett egy vonalkódos kulcstartót, benne három kulccsal.

– Maga tehát a mai nap során aktiválta a csörlőt. Hány órakor?

– Kilenc körül, kilenc harminckor. A munkaparancsból pontosan kiderül.

Sebeck elvette a kulcsokat, és kinyitotta vele a dobozt, majd a tolla hegyével kipiszkálta az ajtót. Odabent egy elektromos csörlőt talált egy újabb kulcslyukkal.

– Mire való a harmadik kulcs?

– Az első kapu kézi nyitására.

– Szóval elfordította a kulcsot. A csörlő aktivizálódott. És megfeszítette a kábelt – hajolt előre Sebeck –, ami addig a földben lapult.

– Nem, uram. Nem láttam kábelt. Csak a csörlő motorja zúgott.

Mindenki egyszerre kezdte forgatni a szemét.

– Haime, ha felsőbb utasításra tette, nincs mitől félnie. Különben is, minek ide egy ilyen csörlő?

Haime vállat vont.

– Most kapcsoltam be először.

– Megnézhetném azt a munkaparancsot?

– Igen, uram – sietett Haime a furgon felé.

Pietro a drót hosszúságát mérlegelte.

– Mi történt tulajdonképpen, Sebeck nyomozó?

– Valaki ide helyezte ezt a dobozt, benne a csörlővel, a kábelt pedig elrejtette a földben. A csörlő megfeszíti a kábelt nyakmaggasságban a földút fölött.

A két CyberStorm nagykutya zavartnak látszott.

Pietro megérintette az állát.

– Biztos benne, hogy ez nem... mint egy lánc az út fölött?

– De minek elásni? Minek ide ilyesmi, amikor egy vaskapu van a bejáratnál?

Pietro teljesen tanácstalan volt.

Haime visszatért, és zseb PC-jét Sebeck orra alá nyomta. Bőrkeményedéses kezével leárnyékolta a képernyőt, és a munkaparancsra mutatott.

– Nézze, azt írja, hogy: „*Feszítse ki teljesen az antennafelemelőt!*”
Sebeck átvette a kézi számítógépet, és Mantzcel együtt tanulmányozni kezdte az adatokat a képernyőn.

– Nathan, szükségünk lesz egy házkutatási parancsra a területfenntartókhoz. Helyezd az irodájukat megfigyelés alá, amíg nem küldök át egy csoportot! Továbbá szerezz nekem egy ügyszámot, és hozd el Burkow feljegyzéseit! Átveszem a nyomozást. Ettől a perctől kezdve semmi nem történhet a tudtom nélkül ebben az ügyben! – Haime-re pillantott. – Haime, szeretnénk elbeszélgetni önnel a seriff irodájában.

– Señor, nem csináltam semmit.

– Tudom, Haime. Ezért is kell együttműködnie velünk, amíg a maga munkaadójához nem kapok házkutatási parancsot.

Pietro közbevágott:

– Sebeck nyomozó...

– Ügyvéd úr, ezt a csörlőt a maguk területfenntartói működtették – ami azt jelenti, hogy elsősorban nekik volt tudomásuk róla. Azt akarják, hogy egyértelműen a CyberStormot tegyék felelőssé, vagy hajlandók együttműködni velem a nyomozásban?

Pietro csücsörített a szájával, aztán Haime felé fordult.

– Haime, ne aggódjon! Csináljon mindent, ahogy mondják. Mondjon el mindent, amit tud.

– Nem tudok semmit, señor Pietro.

– Tudom én, Haime. De azt hiszem, jobb, ha azt teszi, amit Sebeck nyomozó mond.

– Én amerikai állampolgár vagyok. Letartóztatnak?

Sebeck Mantzre nézett. Mantz átvette a szót:

– Nem, Haime. Csak elbeszélgetünk magával. A furgont itt hagyhatja. Mi majd gondját viseljük – lépett Haime-hez, és kísérni kezdte a rendőrautók felé.

Pietro Massey felé bólintott.

– Sebeck detektív, kapcsolatba lépünk az irodájával, hogy elkérjük a rendőrségi jelentés másolatát. Tudja, hol érhet el. – Mindkét

férfi visszamászott a Range Roverbe, és elhajtottak, talán, hogy találjanak egy helyet, ahol van térerő.

Sebeck végigfuttatta a szemét a kábelén. Lehetséges, hogy valaki azért feszítette ki, hogy megöljön egy embert? A gyilkosságnak kevésbé bonyolult módjai is vannak.

Elnyomott egy mosolyt. Ez nem gyilkosságnak kinéző öngyilkosság, vagy egy elfuserált drogügy. Könnyen lehet, hogy előre megfontolt gyilkosság. Vagy megvetendő, hogy ilyesmiben reménykedik? Baleset vagy gyilkosság, az áldozat így is, úgy is halott. Mi rossz van abban, ha ő a gyilkosság mellett dönt?

Sebeck tűnődve megfordult, és visszasétált a bejárati kapuhoz.

```

00110101010011010101100101010110010101010101010100
01100101010110010101100101010101 101010101010101
01010101 1 01 010 011001010 01 011 101 1010100
01101001 1 01010 01 0 0 0 1 10 010101
01010 01 01010110 0 1 1010100
010 0 0 1 1 1 0 00
01 1 0 0 01

```

Harmadik fejezet:// Fekete doboz

SEBECK, MANTZ ÉS HÁROM MEGYEI RENDŐR egy üzenetekkel teliragasztott számítógép-monitort bámult egy nehezen meghatározható tevékenységű cég alkóvjában, a Thousand Oaks-i általános irodaparkban.

Vontatókocsi húztak el az úton, közvetlenül a vékony stukkófal mögött, de a rendőrök figyelme nem lankadt, Aaron Larson helyettesnek, a megyei seriffség egyetlen, számítógépes svindlikhez is konyító specialistájának válla fölé hajoltak.

Larson a húszas éveinek felé járhatott, és katonás rendszeret árasztott: géppel nyírt haj, atletikus alkat és szögletes állkapocs. Gyermeki lelkesedéssel szimatolta ki a rablásokat. Ilyenkor mosolygott, és lassan ingatta fejét, mintha nem akarná elhinni, hogy az emberek azt remélték, megúszhatják.

Larson képernyőjén szöveg gördült le.

– Ez a bejelentkezések listája, ez mutatja, milyen IP-címek léptek kapcsolatba a szerverünkkel. Figyelni kell arra is, hogy a kérdéses időben, amikor a munkajegyet kiadták, több kapcsolat is létesülhetett.

Alt-Tab-olt, míg el nem ért a vásárlókat irányító programhoz.

– Beszéltem a titkárnővel, azt mondta, hogy biztonságos weboldalakról is elfogadnak megbízásokat.

Sebeck bólintott.

– Eszerint a megbízás jöhetett az irodán kívülről is.

– Igen. – Larson visszaugrott a vásárlók alkalmazásaihoz. – A „Kérés” mező, itt, megmutatja, hogy a megrendelést bizonyos Chopra Singh nyújtotta be a CyberStorm Entertainmenttől, de várjunk: ez nem az, ahonnan a kapcsolat valójában ered.

A bejelentkezéseken kívül Larson mindent lekicsinyített. Egyetlen sort emelt ki.

– Ez a kapcsolat adta ki a megbízást. Amikor rákerestem az IP-címek között a *Ki kicsoda*-ban, ezt találtam... – Ablakot váltott.

– Voilà!

A *Ki kicsoda* szerint a domain az Alcyone Biztosítási Társaságé volt a kaliforniai Woodland Hillsből.

Sebeck elolvasta az apró betűket.

– A munkaparancs ettől a Woodland Hills-i cégtől érkezett?

– Talán igen, talán nem.

– Lehet, hogy hamis címet adtak meg?

– Csak úgy találhatjuk ki, ha átvizsgálhatjuk az ő weblogjait is.

Újabb helyettes lépett be a szűk irodába.

– Örmester, újságírók furgonja áll odakint.

Sebeck intett, hogy menjen ki, majd visszahajolt Larsonhoz.

– Szóval nem ettől a fenntartó cégtől adta ki valaki a munkaparancsot, amivel megölték Pavlost?

– Nem valószínű.

Sebeck a képernyőt nézte.

– Gyakori ez a fajta internetes munkarendelés az ehhez hasonló eldugott cégeknél?

Larson a fejét rázta, és mosolygott.

– Nem, ez nagyon ritka. Az irodavezető azt mondta, hogy a testvércégük fejlesztette ki nekik ezt a rendszert. Nem fogja kitárlni, melyik az.

– A CyberStorm Entertainment.

Larson megérintette az orrát a kezével.

– Telitalálat, őrmester.

Ebben a pillanatban a rádió recsegni kezdett. Sebeck bekapcsolta.

– *A Westlake közelében lévő egységeknek! 10-54 a Westlake Boulevard 3000-nél. Ajánlott, 10-29b. 11-98 az épület biztosításával.*

Sebeck összenézett a rendőrökkel. Újabb halottat találtak.

– Az ördögbe...

A cím ismerős volt. Előhúzta Gordon Pietro névjegykártyáját a zsebéből. Legalább az emlékezete nem csapta be: az új holttestet a CyberStorm Entertainmentben találták.

Amennyire Sebeck tudta, a szórakoztatóipari cégeknek két fő profiljuk van: az egyik a drogügyek, ködös adómanipulációk, jogi panamák és más efféle finomságok, a másik pedig a sikeres társaságok egyesülésével elért világméretű befolyás. A kettőt nem sok választotta el egymástól. Az előzőből az utóbbiba való átmenet egyik pillanatról a másikra ment végbe. Elnézve a CyberStorm tizemeletes épületének feliratait, a cég már átment az említett átalakuláson.

A hullát egy biztonsági előszobában találták – egy apró helyiségben, ami a dolgozók által szerverfarmnak nevezett terembe való bejutást ellenőrizte. A kis belépőszoba Sebecket légszilipre emlékeztette. A szerverfarm zsúfolásig tele volt egymásra pakolt szerverekkel. A biztonsági lámpák félhomályában pislogtak LED-jeik. Sebeck jó néhány alkalmazottat vett észre. Még mindig ellenőrizték a gépeket.

Nem volt egyszerű észrevenni őket, mert az előszoba ablakát sárgás filmréteg fogta be: az égő emberi zsír lecsapódott párája. Az áldozatot drámai áramcsapás érte.

Sebeck a vészlámpák derengő fényében állt az épület operációs gépészmérnökével, a CyberStorm hálózati rendszerének

igazgatójával, a megyei mentősökkel, az áramszolgáltató emberével, valamint a CyberStorm elnök-vezérigazgatójával, Ken Kevaulttal.

Kevault a harmincas évei végén járt, magas volt, karcsú, a haja tüskés. Rövid ujjú, fekete selyeminge látni engedte az alkarjára tetovált halálfejeket. Arca barna volt és ráncos, mint amilyen a profi szörfözőké. Inkább kiöregedett roksztárnak tűnt, mint vezérigazgatónak. Nem szólt egy szót sem, mióta megérkeztek.

Sebeck az áramszolgáltató emberéhez fordult.

– Elválták a fővezetékét?

Az épületgépész felelt helyette:

– Igen, uram.

Sebeck odafordult hozzá.

– Akkor azok a gépek tartalékenergiáról mennek?

– Igen.

– Ūrítsék ki a szobát!

– Van egy másik, ehhez hasonló kijárat, de az is veszélyes lehet.

A technikusoknak azt javasoltam, maradjanak, ahol vannak.

Sebeck bólintott.

– Elmagyarázná valaki, mi történt itt?

A gépészmérnök és a hálózati szolgáltatások igazgatója egymásra pillantott.

A mérnök szólalt meg:

– Fél órával ezelőtt az egyik CyberStorm dolgozó áramütést szenvedett, ahogy áthaladt a belső biztonsági ajtón. Nem tudom, hogyan lehetséges ez, de a technikusok azt mondják, ott állt vagy harminc másodpercig füstölgő vállakkal, mielőtt földre rogyott. És most ott fekszik.

Kevault undorodva sziszegett, és sajnálkozva rázta a fejét.

Sebeck nem figyelt rá.

– Egy CyberStorm dolgozó? Szóval maga nincs a CyberStorm alkalmazásában?

A mérnök a fejét rázta.

– Nem, én az épület tulajdonosának dolgozom.

– És kié az épület?

Néhány másodpercig mindenki a másikra nézett, aztán Kevault megszólalt:

– Egy ingatlanbefektetési szövetkezethez tartozik, amely a CyberStorm többségi tulajdonában van.

Sebeck visszafordult a gépészhez.

– Szóval maga CyberStorm-alkalmazott?

Kevault ismét közbeszólt:

– Nem, a szövetkezet és a CyberStorm két különböző cég jogilag. Ez a tröszt felelős a gépészetért, a biztonságért és az épülethez köthető egyéb funkciókért.

Sebeck látta maga előtt, hogyan fognak egymásra mutogatni az ügyvédek az elkövetkező évtizedben.

– Hagyjuk! Távozott a helyszínről, vagy érkezett ide valaki a haláleset óta?

Mindenki a fejét rázta.

– Megvan a kapu elektronikus tervrajza? Nem hajtottak végre semmilyen nem engedélyezett változtatást, amiről tudnom kellene?

A mérnök élesen megjegyezte:

– Mi nem használunk nem engedélyezett konstrukciókat. Minden felszerelést jóváhagyattunk a tűzvédelmissekkel két évvel ez előtt, és rendelkezünk a birtokbavételi engedéllyel is, amivel ezt igazolni tudjuk.

A férfi ötven év körülinek látszott. Széles vállú, latin típus volt, alkarján tengerészgyalogos tetoválásokkal. Sebeck látta, hogy ez a fickó nem kispályázik. Tekintetével követte a mérnököt, aki az egyik dolgozóasztalhoz lépett, és feljűk fordította a síkképernyős monitort. Egy szempillantás alatt eléjük varázsolta a helyszín háromdimenziós modelljét. A térkép színes vonalakból állt.

A mérnök a billentyűket nyomogatva minden szavát színes ki-jelölésekkel támasztotta alá.

– *Csatornarendszer, Fűtés/légkondicionálás, Tűzvédelem/biztonságtechnika, Elektromosság.*

Ráközelített a képre. Egy videojátékra hasonlított, átlátszó falakkal. Most az előtérrel készült számítógépes grafikát nézték, és Sebeck láthatta, ahogy a sárga, elektromos vezetékek lefutnak az ajtó keretén a billentyűzethez, ahol a belépéshez szükséges kódot kell megadni.

Nem csoda, ha a mérnök megsértődött, hiszen minden szál drótról külön 3D-s modellje volt.

– Nincs akkora feszültség a falban, hogy így csapjon agyon egy embert, ahogy most történt. Ha lenne is, az áramkörtörök megfognák. Talán rövidzárlat van valahol, talán az egyik fővezetékben. Lehet, hogy áramot vezetett az ajtókeretbe.

Az áramszolgáltató közbeavatott:

– Mi működteti a szerverfarmot? Háromfázisú 480-as?

– Igen, de az a padlón keresztül érkezik. Van egy függőlegesen álló fővezeték. A padlózatot megerősítették, hogy elbírja az állványokat, és van egy farostlemez gerinc...

– Uraim – lépett Sebeck a két férfi közé. – Kérem, hogy ürítsék ki a CyberStorm irodaterületét, csak azok maradhatnak, akikre szükség van. Nathan, zárjátok le kívülről a lépcsőket és a liftbejáratokat! Átvesszük az irányítást és az ellenőrzést. Mindenkit kérdezenek ki, akit evakuálnak!

A hálózati igazgató Sebeck felé fordult.

– Öt emelet az épület. Tényleg muszáj mindenkit elküldeni?

– Két munkatársuk meghalt, két egymástól független „balesetben”. Én többnek látom ezt véletlen egybeesésnél.

A hálózati igazgató arca eltorzult.

– Kettő?

– Így van. De majd kiváló főnöke felvilágosítja önöket.

A CyberStorm dolgozói a vállalat elnöke felé fordultak, aki idegességében a körmét rágta – de lehet, hogy csak összpontosított. Végül a levegőbe nézve ennyit mondott:

– Lamont, kapcsoljon át a tüköroldalra, és üritse ki az épületet! Sebeck ráemelte a tekintetét.

– Maga fogja kiüríteni az épületet, méghezzá *most*. Ha még mindig nem világos, ki a főnök, adhatok néhány napot a hűvösön, hogy kitalálja.

Kevault válaszolni akart, de jobbnak látta hallgatni. Kisétált a hallba, az emberei követték.

Sebeck Mantz felé biccentett, aki úgy követte Kevaultot, mint egy rottweiler egy kisgyereket.

Aztán Sebeck elcsípte a kifelé igyekvő hálózati igazgatót.

– Maga nem. Maga itt marad.

Sebeck eleget tudott már a halálos balesetekről a hivatalában eltöltött tizennégy év óta, így azt is tudta, hogy a munkahelyi balesetek úgy vonzzák magukhoz a papírmunkát, mint köpőlegyet a hulla. OSHA ellenőrök, biztosítási nyomozók, riporterek, ügyvédek és épületfenntartók – mindegyik a sorára várt. De most Sebeck értesítette a helyetteseket, hogy a nem kormányzati és nem fontos személyeket tartsák távol a büntett színhelyétől.

A főáramkört lezárták, és rádiókapcsolatot létesítettek, hogy ellenőrizzék a DWP áramellátásának kikapcsolását.

Miután néhányszor leellenőrizték a feszültségmérővel, a mérnök és az áramszolgáltató embere úgy döntött, hogy az ajtókeret árammentes. Az adatközpont dolgozóit megkérték, hogy nyissák ki a másik ajtót, hogy a rendőrök és a tűzoltók bemehessenek. Aztán evakuálták a technikusokat. A büntett helyszínét megtisztították a civilektől.

Sebeck meglepődött, hogy milyen meleg és áporodott odabent a levegő. Pedig a légkondicionáló csak nemrégiben kapcsolhatott ki. Körbenézett a masinákkal megpakolt állványokon. Itt aztán volt hőtermelés. Talán ezért is volt szükségük előszobára: hogy megfelelő hőmérsékletet generáljanak. A mérnökhöz fordult.

– Mire valók ezek a gépek?

– Az emberek egymással játszanak az interneten keresztül. Az unokám is például.

Sebeck hallott már erről, de nem gondolta, hogy ez ilyen szer-
verigényes. Drága mulatságnak látszott.

A belső biztonsági ajtó felé léptek. Az áldozat éppen az üveg
mögött feküdt, és végre alaposan szemügyre vehették. Járórként
Sebeck autóbalesetek százait látta már, de a hálózati igazgató nem
bírt a látványt, és elnézést kért. Ahogy Sebeck sejtette, a mérnö-
köt nem rázta meg a dolog.

– Szegény marha.

Vietnami veterán, gondolta Sebeck.

Az emberi erőforrások adattárában talált fényképet nem volt
könnyű azonosítani azzal a ronccsal, aki előttük feküdt. Az áldozat
arcát szenvedés torzította el – vagy legalábbis az áramütés által
okozott izomgörcs. Szemgolyói kidülledtek az üregeikből. A haja
szinte teljesen leégett, arcát hólyagok borították, de Sebeck már
tudta, ki fekszik előttük: Chopra Singh programozó, aki a Potrero
kanyon agyafúrt munkáját megrendelte. Kétség sem fért hozzá,
hogy gyilkosságokkal álltak szemközt. Már csak bizonyítékokra
volt szüksége.

Sebeck újra megkérte az áramszolgáltató emberét, hogy a biz-
tonság kedvéért még egyszer ellenőrizze le feszültségméréssel az
ajtókeretet, aztán egy közeli tűzoltóhoz lépett, aki benyomult az
előtérbe. Égett hús és haj szaga csapta meg őket, a csoport köhög-
ni és krákogni kezdett.

– Carey, fényképezd le!

A fotós belépett, a termet erős fény töltötte be. Majd a mentő-
sök is megerősítették, amit már mindenki tudott: a férfi meghalt.
Az előtér túl kicsi volt ahhoz, hogy elférjen benne a test és a vizs-
gálatban részt vevő csapat, ezért a keskeny ajtónyílásból kémlelték
a helyszínt. Eltekintve más gyilkossági esetektől, Sebeck most úgy
vélte, hogy a test nem sok árulkodó nyomot tartogat számukra.

Nem is ezzel kezdte a nyomozást. Letakarta egy műanyag ponyvával, majd az áramszolgáltató cég részlegvezetőjét hívatta.

– Ki kell találnom, honnan került áram az ajtóba, méghozzá gyorsan.

– Nincs vészhelyzet, őrmester! Az egész épületben lekapcsoltuk az áramot.

– Én nem az épület miatt aggódom.

A férfi megemésztette a választ, aztán komoran bólintott.

Gyorsan benyomultak az ajtónyílásba, közvetlenül a most már letakart hulláig. Nem a legideálisabb helyzet volt, de Sebeck érezte, hogy minden perc számít. Az ajtógombon nem látszott semmi különleges, de miután a részlegvezető lecsavarozta a billentyűzetet és a mágneses kártyaleolvasót, a megreccsenő fémkeretet pajszerrel feszítve le, olyan látvány fogadta őket, ami még Sebecket is meglepte.

Apró drót futott fel az ajtókeretben egészen a mágneses kártyaleolvasóig és a billentyűzetig. De felülről is érkezett egy sokkal vastagabb drót, a mennyezet felől, ami rézplombákkal rögzült a kerethez.

Sebeck a férfirra nézett.

– Ez nem szerepelt a mérnök tervrajzán.

Az áramszolgáltató részlegvezetője oldalt lépett.

– Ez egy 480-as kábel. Ennyi árammal egy ipari csiszológépet is működtethetne.

Sebeck a mennyezetre mutatott.

Üveggyapot létrákat és fejlámpákat hozattak. Hamarosan átjutottak az álmennyezeten keresztül a plénumba. A lámpájuk fényében láthatóvá váltak a tűzálló bevonattal lefújt fémgerendák és a felső emelet padlója. Szellőzőcsövek és kábelek hálózta be a teret.

Itt találták meg a fekete dobozt. Mert arra hasonlított: egy fekete fémdoboz volt, amibe a 480-as kábel bement, majd a másik végén kijött. Egy vékony, szürke drót is csatlakozott a dobozhoz.

Sebeck a fejlámpájának fényével követte a különböző vezetékeket, amíg azok el nem tűntek a sötétben.

– Rendben, ennyit tehattünk.

Két órába is beletelt a tűzszerészeknek, hogy a környéket kiürítsék. Amikor végül engedélyt adtak, újabb létrákat hoztak be, és újabb mennyezetkockákat mozdítottak el, miközben Sebeck, Mantz, Aaron Larson és a megyei robbantástechnikus, Bill Greer egy veszélyes találkozáson összedughatta fejét a most már kinyitott fekete doboz fölött.

Greer nyugodt, negyvenes pasas volt, aki azzal a mozdulattal, ahogy védőszemüvegét felhajtotta, és a kezében tartott fémborításra mutatott, akár egy főzőműsört is vezethetett volna.

– Nem hinném, hogy standard borításról lenne szó – mutatott a nyitott dobozra, ami még mindig a szellőzőcsőre volt rögzítve. A 480-as kábel átment egy elektronikus panelen és kisebb drótok csomóján.

– Ez gyakorlatilag egy kapcsoló, őrmester. Bárki is szerelte ide, ennek a doboznak a segítségével áram alá tudta helyezni az ajtót.

Larson egy hálózati portra mutatott a fekete doboz oldalán, aztán ujjával kitapintott egy hozzáerősített, kisebb elektronikus panelt.

– Nézzék! Ez egy webszerver egy chippel. Van egy nagyon kicsi TCP/IP-je. Egy IP-hálózaton keresztül irányíthatóak vele az ajtók vagy a világítás. Már megnéztem. Szinte mindenhol van belőle az épületben. – Larson végigcsúsztatta a kezét a sötétségben eltűnő CAT-5-ös kábelen. – Ez a doboz csatlakozik a hálózatokra, és a hálózatuk az internetre. Világos, hogy az, akinek jelszava van hozzá, a világ minden tájáról be tudja kapcsolni ezt a szerkezetet.

– Lehetséges, hogy a kapcsoló csak akkor lép működésbe, ha egy bizonyos személy húzza le a mágneses kártyáját a biztonsági ajtón?

- Meglehet. Nem sokat tudok még ezekről a kártyákról.
  - Mióta lehet itt ez a kapcsoló?
- Greer a dobozra nézett.
- Por borította, amikor kinyitottuk.
  - Szóval ezt az előszobaajtót vagy százszor használhatták minden probléma nélkül. Aztán hirtelen, a mai nap megölt valakit. Ki kell találnunk, hogy Singh járt-e valaha itt, az adatközpontban.
- Larson lejegyezte a kapcsolópanel szériaszámát.
- Megnézhetjük a belépéseket. Vannak biztonságikamera-felvételek is.
- Sebeck a fejét rázta. Az egész túl összetett volt. Mindannyian csak találgattak még. Továbbra is a kapcsolót bámulta.
- Uraim, azt hiszem, ideje értesíteni az FBI-t. Semmi ellenvetés, Aaron, egyszerűen kevesek vagyunk ehhez az ügyhöz.

Kora este Sebeck az épület közelében állt Mantzcal és egy egyenruhás rendőrrel. Izgatott riporterek csoportja fogta közre őket. Színes végű mikrofonok lendültek előre. A háttérben kamerák villantak, amíg a riporterek kérdéseiket ordították.

Sebeck csöndre intette őket, hirtelen még a műholdas kocsik generátorának zúgása is hallható lett.

– Ennyi, amit jelenleg tudunk: körülbelül fél tizenkettőkor Joseph Pavlos testét, aki a CyberStorm alkalmazottja volt, megtalálták a Potrero Road melletti kanyonban, Thousand Oaksban. Körülbelül két órakor egy újabb CyberStorm-alkalmazott vesztette életét halálos áramütés következtében, ami mögött idegenkezűség sejthető. Az azonosításig a második elhunyt kilétét nem tárjuk fel. Úgy gondoljuk, hogy Mr. Pavlost megölték, ezért segítséget kérünk az FBI-től.

A riporterek újabb kérdéseket kiabáltak be. Sebeck ismét csöndre intette őket.

– Azt feltételezzük, hogy az elhunytakat előre kiszemelték, és hogy általános veszély nincs. Megkérem a CyberStorm munkatársait, hogy legyenek a szokásosnál is éberebbek, és jelentsenek minden gyanús tárgyat vagy dobozt a rendőrségnek. Most jöhetnek a kérdések.

A parkolóban hangzavar támadt.

Sebeck egy ázsiai nőre mutatott. Nem titkolta, hogy azért esett rá a választása, mert lélegzetelállítóan szép volt.

– Őrmester, azt mondta, hogy segítséget kér az FBI-tól. Ez azt jelenti, hogy várható több halott is?

– Ez azt jelenti, hogy hatáskört és eszközöket tekintve jobban állnak nálunk, hogy a kellő mértékben kivizsgálhassák ezt az ügyet.

Újabb riporter kérdés következett:

– Elmondaná pontosan, hogyan haltak meg az alkalmazottak?

– A konkrét módszert egyelőre nem árulhatjuk el.

– Legalább körvonalazná?

Sebeck hezitált.

– Az egyik elhunytat, úgy tűnik, interneten keresztül ölték meg. A sajtó munkatársai zsidongani kezdtek. Akár egy hangklipen.

– Jelenleg csak ennyit áll módunkban elmondani.

```

00110101010011010101100101010110010101010101010100
01100101010110010101100101010101 101010101010101
01010101 1 01 010 011001010 01 011 101 1010100
01101001 1 01010 01 0 0 0 1 10 010101
01010 01 01010110 0 1 1010100
010 0 0 1 1 1 0 00
01 1 0 0 01

```

Negyedik fejezet:// A bajkeverők istene

AKÁVÉHÁZBÓL JÓ KILÁTÁS NYÍLT. Brian Gragg innen nézett át az utca túloldalára, a sötétített üvegű, francia vidéki kúriát idéző épületre. Houston belső körzetének River Oaks-i része nem egy hasonló, ódon szépségű házzal rendelkezett. Renoválták, majd rendhagyó irodaházakká alakították őket: orvosi rendelők, építőipari vagy jogi cégek kerültek felülük alá – na meg a keleti part brókerirodáinak leányvállalatai. Gragget éppen ezek a külvárosi lakók vonzották. Ők voltak a leggyengébb láncszem az értékes láncban.

Az egyik bróker installált egy vezeték nélküli internetes kapcsolatot, de elfelejtette megváltoztatni a hibás jelszót és az SSID-t. Még könnyebbé tette a dolgot, hogy a bróker azzal sem bajlódott, hogy lezárja a gépet éjszakára.

Gragg lepillantott a laptopjára, és a kis Wi-Fi-antennát az iroda ablaka felé döntötte. A bróker számítógép-képernyője egy külön ablakban jelent meg Gragg gépén. Gragg már napokkal ezelőtt puhítani kezdte a munkaállomást: először internetes IP-címet szerzett a routerról, aztán a NetBIOS-támadások legalapvetőbbjével jutott be a bróker gépébe. A munkaállomás kapui szélesre tárultak, és miután néhány további estét eltöltött a kávéházban, Gragg kiterjesztette hozzáféréseit. Most már egészen birtokolta a

helyi networköt. A router logját törölve minden bizonyítékot eltüntethet arról, hogy ott járt.

De mindez gyerekjáték volt ahhoz képest, hogy hogyan fogja a dolgot kiaknázni. Az elmúlt években Gragg túllépett az egyszerű bankkártyacsalásokon. Nem járta már a bárokat, hordozható kártyaleolvasókat kínálva a pincéreknek és mosogatófiúknak, hogy aztán minden kártyaszámért részesedést adjon nekik. Gragg most már személyazonosságokat lopott. Barátja, Heider kitanította a célzott adathalászat, a spear-phishing tudományára. Ez egy egészen új világot nyitott meg számára.

Gragg arra használta a bróker munkaállomását, hogy e-mail-rohamot indítson a cég klienseivel szemben. Kimásolta a brókerek saját weboldaláról a hamis marketingszöveget és a grafikus jeleket, de nem is az e-mail tartalma volt a lényeg. Gragg célja az volt, hogy a halacska kinyissa a levelet. És már horogra is akadt.

Gragg e-mailje egy fertőzött JPEG-et tartalmazott az ügynök logójáról. Amikor a felhasználó megnyitotta az e-mailt, az operációs rendszer egy kicsomagoló algoritmust futtatott, hogy a grafika megjelenhessen. Ez a megnyitáshoz szükséges algoritmus juttatta Gragg fertőzött szkriptjét a gépbe, és lehetővé tette, hogy a felhasználó rendszerébe kerüljön – teljes hozzáférést garantálva Graggnek. Elérhető volt persze egy patch a kibontási hibákra, de az idősebb, gazdagabb embereknek általában fogalmuk sem volt a biztonsági patchekről.

Gragg szkriptje egy keylogger is installált, ami teljes körű tájékoztatást nyújtott számára, beleértve a jelszavakat is: virtuálisan mindenről hírt adott, amit attól kezdve a felhasználó tett; ezeket elküldte egy offshore munkaállomásra, ahol Gragg könnyedén hozzájuk férhetett.

Miféle hülye akasztja ki a műhelye kulcsát az utcára – és melyik hülye kürtölné szét a routeréről, hogy hol volt a kulcs? Az ilyen embereket még egyedül sem lehetne otthon hagyni, nemhogy rájuk bízni más emberek befektetéseit.

Gragg kitörölte a kapcsolat logot. Valószínű, hogy a csalást hónapokig nem veszik észre, és ha észre is veszik, a cég nem fogja elmondani klienseinek. Becsukják a pajta ajtaját, de csak miután a trójai ló már régen besétált.

De Graggnak egy titkos gyűjteménye is volt a magas netértékű személyek kódjairól, ezeket a nemzetközi piacon árulta, a brazilok és a filippínók pedig mindenre lecsaptak, amit felajánlott.

Tudta, hogy ebben az új világban igencsak megnövekedett az esélye a túlélésre. Már nem az egyetemek voltak a sikerhez vezető kapuk. Az embereknek nyilvánvalóan eszükbe sem jutott, hogy a személyes szerencsájuk egy olyan technológiától függhet, amit nem értenek. És ez volt a veszтük.

Gragg megitta a kávéját, és körbepillantott a kávéházban. Tinédzserek és húszas éveik elején járó fiatalok. Nem is gondolták, hogy többet gereblyézett itt össze, mint vezérigazgató apukáik. Gragg úgy nézett ki, mint a többi kis punk: pajesz, álszakáll, téli sapka, laptop. Ő az a srác, akit észre sem veszel, mert tizenkettő egy tucat.

Lecsukta a laptopot, és kihúzott egy bootolható flashdrive-ot az USB-csatlakozóból. Elővett egy vékony csőrű kombinált fogót, és a kis drive-ot úgy roppantotta össze, mint más a mogyorót. A darabokat a szemetesbe dobta. A laptop merevlemeze nem tartalmazott mást, csak evangéliumi szövegeket. Ha valami probléma akad, Jézus első számú rajongójának nézik.

Megszólint mobilján a *Twilight Zone* zenéje. Gragg kitapogatta fülében a vezeték nélküli headphone-t.

– Jason? Hol vagy, ember?

– 121-es étteremlánc. Éppen végeztem. Mi az ETA-d?

Gragg az órájára nézett. Egy Tag Heuerre.

– Körülbelül fél óra.

– Ne késs! Hé, ebédkor tizenkét nyitott belépőhelyet logoltam a felsővárosban.

– Tedd őket a térképre!

– Túl vagyok rajta.

Gragg a lízingelt autójukkal banki kölcsönrel megterhelt házukba hazatartó emberekre nézett. A barmok. Ezeket a feledékeny heréket látható megvetéssel kezelte.

Gragg elindult a „felsővárosba”, a houstoni West Loopba – felhőkarcolók csoportja volt ez, nyugatra a város központjától, mely afféle második látóhatárként szolgált, ha az igazi túl távoli lett volna. Gragg társa, Jason Heider csaposként dolgozott a Galériában, egy étteremlánc egyik tagjában – nem messze a fedett jégpályától.

Heider harmincas volt, de többnek nézett ki. A technológiai bumm idején az egyik pont-combnak lehetett valami alelnöke. Heiderrel Gragg az IRC egyik feltörésekre szakosodott chat-szobájában találkozott: buffer overrunokról, brut force támadásokhoz szükséges algoritmusokról, szoftver gyengepont-keresésekről és más effélékről folyt a szó. Heider tudta, miről beszél: hamarosan megfelezték a munkát, ami azzal járt, hogy reptereken és kávéházakban szimatoltak közösségi belépőkódok után, hogy ellophassák őket. Mindkettőjüket nagyon érdekelte az informatika és a technika: a személyes hatalom eszközei. Heider az elmúlt évben sok mindenre megtanította Gragget. De mostanában semmi újra.

Ehhez járult még Heider nyugtalan természete. Nemrégiben elkapták, mert ittasan vezetett – majdnem lebuktak a kocsiban lévő laptopjaikkal együtt. Gragg óvatosabb lett vele szemben, és nem örült, ha szombatoként egyedül vágott neki az éjszakának, hiszen ha elkotyog valamit, mindkettőjüket letartóztathatják. Szerecsére soha nem mondta el az igazi nevét Heidernek.

Gragg elérte a sétálóutca parkolóját, és megkerülte a stukkózott erkélyeket. A nyugati bejárat közelében állt meg, és várt. Heider kiszáratva megjelent a parkolóban, szájában egy cigarettával. Hideg, őszi este volt, Heider lehelete nem csak akkor látszott, ha a füstöt fújta ki. Egy jobb napokat is látott katonai M-65-ös

kabátban volt. Szánalmasan nézett ki, ahogy Gragg kocsija felé lépkedett. A fiú arra gondolt, hogy megváltás lenne neki, ha át-hajtana rajta. Heider önmaga árnyéka volt – ahogy gyakorta mondogatta is. Utolsót szívott a cigarettájából, eldobta, aztán beszállt a kocsiba.

– Helló, Chico! Hol rave-ülünk?

Gragg rosszállóan nézett rá.

– Van nálad?

– Nincs, csak egy kis crack.

– Jase, azonnal hajítsd ki a kocsiból azt a szart, vagy istenemre, kutyagolhatsz hazáig! Ma este melóm van, és nem akarom, hogy kutyás rendőrök zargassanak.

– Atyaég, lenyugodnál?

– Nem akarok megnyugodni, koncentrálni akarok. A barátok nem engedhetik meg a barátaiknak, hogy drogozzanak – főleg akkor nem, ha az a bizonyos barát terhelő bizonyítékokkal szolgálhat ellene.

– Rendben, ember. Elég. Vettem azt a rohadt adást.

Heider lekapcsolta a belső világítást, kinyitotta az autó ajtaját, és egy kis, összehúzható szélű tasakot dobott az aszfaltra.

Gragg indított, és elhajtott.

– Az agyad az egyetlen használható dolog benned. Ha tovább szennyezed, értéktelen leszel a számomra.

– Menj a fenébe! Ha agyvérzést kapnék, és mellette szipuznék, akkor is felvenném a versenyt veled IQ terén. Egész nap hentait nézel, és videojátékokat játszol. Mennyi ész szorulhatott beléd?

A videojáték kifejezés túlzott leegyszerűsítés volt. Gragg a sokszereplős online játékok rajongója volt, az MMOG-oké. Hűvösen pillantott társára. Arra gondolt, hogy a játékok komplex csoportjai több szociális impulzust adnak neki, mint Heider világában bármi. Eggyel több oka volt arra, amit tenni szándékozott.

Gragg bekapcsolta a sztereót, és egy Oakenfold mixszel elnyomta Heider hangját.

A katyi autópályára hajtott, nyugat felé fordult, majd Houston után tíz mérföldre az északra tartó 6-os State főútra. A 6-os főút kietlen, négysávos betonút volt, mely lápos területeken és prériken vezetett keresztül, két oldalról fatörzsek fala fogta közre őket – emlékek a mezőgazdaság múltjából. Most már csak üzletek teremtek itt, lakóparkok és irodaépületek, úgy pattanva ki a főút ágából, mint a szőlőkacsok, amik között széles és haszontalan területek nyújtóztak.

Gragg az utat bámulta. Már vagy tíz perce nem szólt egy szót sem.

Heider csak figyelte.

– Mi van veled ma éjjel?

– Azok a kibaszott filippínók. Küldtek egy üzenetet, hogy találkoznai akarnak velem.

– Minek?

– Hogy felvegyek egy új titkosító kulcsot.

– Személyesen?

– Félnek, hogy a szövetségiék a farkukra lépnek.

– Basszák meg! Add el az adatokat a braziloknak, ember!

– A filippínók már így is ötszáz azonosítóval lógnak. Ha nem szedem fel a kódot, bukom az összeget.

– Púp a hátunkra. Utolsó alkalom, hogy velük üzleteltünk.

Gragg kinyitotta a mobilját, és vezetés közben sms-t kezdett el írni.

– Kevesebb, mint negyven percünk van a show-ig. A filippínók várhatnak – mondta Heidernek anélkül, hogy ránézett volna.

Egy félig kész lakópark zsákutcájában fél tucat autó állt a sötétben. Fiatalok csoportjai ittak és cigarettáztak az autók motorháztetején. Nevettek, veszekedtek, vagy csak bámulták az autópálya távoli fényeit. Az ugyanarra a műholdas adóra állított sztereókból rapzene basszusa dübörgött a hideg éjszakába, megremegtette mellkasukat,

miközben a félig épült lakások frissen üvegezett ablakait dobálták kövel. Az egyik srác motorizált rollerrel gurult autótól autóig. Meglehetősen vegyes társaság volt: főleg fehérek, de akadtak ázsiaiak, feketék és spanyolok is itt-ott. Autójuk azt a társadalmi osztályt hirdette, amelyikhez tartoztak. Nyitható tetejű Mustang GT, 18 hüvelykes króm felnivel, egy személykocsi a legutóbbi modellekből csicsás rendszám táblával, mama BMW-je. Nem a faji alap tartotta őket össze, hanem az, hogy ugyanahhoz a társadalmi osztályhoz tartoztak.

Az egyik mobil hangszórójából a *Kis éji zene* kezdett el csipogni, mire a csoportban lévő minden lány keresni kezdte a telefonját. Az alfalány, egy szexi szóke, csípőfarmerben és a hideg ellenére is apró topban, ciccegni kezdett:

– Elcsórtátok a gyűrűmet!

Elolvasta az üzenetet.

– Austin! Skacok, halkítsátok le a zenét!

A sztereók egykettőre elhalkultak.

A szóke a legmenőbb pomponlány hangján közölte a koordinátákat:

– 29.98075 és 95.687274. Mindenki vette az adást? – A lány elismételte a koordinátákat, amíg a többiek beütötték a GPS-eikbe.

Egy sportos testfelépítésű afroamerikai srác a haverjaival a Lexus műszerfalát figyelte. Beütötték a koordinátákat, és egy grafikus térkép jelent meg a GPS LCD-jén.

– Tennet Field. Le van zárva. Apám ott tartotta a repülőjét. Guruljunk!

A többi srác továbbküldte haverjainak sms-ben a koordinátákat. A smart mob formálódni kezdett, és perceken belül útnak indult.

Gragg a sápadt holdfényben fürdő úton a kettes hangár sziluettje felé gurult.

A rádió recsegni kezdett a fejében. Egy csontátviteles készüléket használt, ami képes volt a hangot közvetlenül a koponyájába sugározni, bármekkora zaj vette is körül. Hasznos dolog, ha el akarsz csípni egy for-profit rave-partit. A rádió ismét recsegett.

– 19-es egység a 3-asnak. Vetted?

Gragg megérintette a vevőkészüléket.

– 3-as egység. Hallgatom.

– A Másik Fehér Hús dél felé indult a Farmingtonon. Körzet: kettő-pont-három mérföld.

A hármas egység egy megfigyelő volt a keleti szélen, éjszakai távcsóvel. Gragg látta, ahogy fényoszorók fordulnak be a repülőtér főbejáratán.

– 20-as egység, az Egyes Zóna holttér.

– 10-4, 3-as egység.

A fényoszorók hamarosan kialudtak.

A behajtás ellenőrzése folyamatos harc volt a prérin tartott rave-bulikon. A fényoszorók pedig örök ellenségek.

Gragg követte a vastag generátorvezetéket, ami a gépműhelytől indult, elhaladt a parkoló mellett, és bevezetett a főhangár ajtaján, ahonnan szubszonikus basszus dübörgött. Attól lehetett tartani, hogy leszakítja a retináját. Hosszú, fekete Duvateen lógott le a bejáratról, hogy lefogja a fényeket, és tompítsa a zajokat.

Néhány száz fiatal állt hosszú sorban előtte, kiabálva és rikoltozva. Egy tucat biztonsági őr, „securitys” széldzsekiben, engedte be őket. A kidobók mindenkitől begyűjtöttek fejenként húsz dollárt, aztán egy RFID-vel felszerelt nyakörvet raktak rájuk, megjelölték őket, mint a teheneket. A vendégeknek egy fémdetektor előtt kellett elhaladniuk, majd bejutottak a hangárba. A kidobók paprikaspray-vel és Taser sokkolóval voltak felszerelvek, hogy leszereljék a rendbontókat. Odabent egy tucat másik biztonsági őr felügyelte az eseményeket.

Graggnek, elfoglalt ember lévén, égető szüksége volt egy rave-jelentőre. Ma este egy fiatal albán drogkereskedő, Cheko jelentett,

idegesen fürkészve az aszfaltot. De Cheko különben is mindent idegesen csinált.

Gragg az esti levegőbe szippantott, aztán elsétált a kidobók mellett a kopolyarepesztő örületbe, amit rave-nek neveztek. Át-nyomakodott a fiatalokon. Bár jó néhány évvel idősebb volt a legtöbbszörüknél, vékonyabb és alacsonyabb volt náluk. Ajakpiercingje és tetovált alkarjai a kékgallérosok ijesztő benyomását keltették, de aki közelebből is megnézte a tetoválását, láthatta, hogy összegabalyodott CAT-5 drótot ábrázol.

Gragg felnézett a lézerfénytől villogó DJ-toronyba. Mix Master Jamal egy trance groove-ot nyomott. A félmeztelen go-go táncosok egy tízlábnyi emelvényen rángatóztak a ritmusra. Gragg elfintorodott. A sztriptíz-táncosok nem is annyira a tinédzser fiúk, mint inkább a tini lányok miatt kellett. A külvárosi lányok úgy tettek, mintha megbotránkoztak volna a látványukon, de azért felhívták a társaik figyelmét, hogy nézzék csak meg ők is. Hol láthatnának meztelen táncosokat a jó családból való lányok? Az út menti, kopott, vetkőzős lebuajokban? Aligha.

Gragg azért jött ide, hogy egy jó családból való lányt találjon. Átvágott a tömegen, a hangár hátsó felébe, ahol az igazi pénzkereset folyt: a „drogériáig”. Cheko emberei ott árulták az extasyt, a methet, a DMT-t, a ketamint és még egy rakás más hangulatjavító gyógyszerkészítményt az üdítők és dobozos ásványvizek társaságában.

Gragg általában könnyen kiszúrta zsákmányát – egy szexi lányt egy olyan fiúval, akihez szemlátomást nem fűzte bensőséges viszony. Első randi, vagy csak együtt táncolnak. Elkerülte azokat a lányokat, akik más lányokkal voltak, és azokat, akik nem jól szórakoztak.

Hamarosan megtalálta a célpontját; a lány gyönyörű volt, tizenhét körüli, vékony derekú, de nagy mellekkel, melyek beárnyékolták fedetlen hasát. Nyaka és dereka körül matricasorok csillogtak. Gragget ez a Mardi Grass karneválra emlékeztette, ami jó jel volt. Intett a biztonsági őrök csoportjának, majd elindult a lány felé.

Úgy időzített, hogy a kidobókkal egyszerre érjen oda a táncoló párhoz. Gragg megveregette a fiú vállát, aki védekezően megpördült. Gragg feltartott két nyakörvet, amelyekről tisztán leolvasható volt a „SZABAD BEJÁRÁS MINDEN TERÜLETRE” felirat. Mosolygott, és az egyiket a fiú nyakára akasztotta.

Kevés státuszszimbólum rendelkezik egy nyugati fiatal számára nagyobb vonzerővel, mint ez. A fiú a civil ruhás biztonsági őrokre nézett – megerősítve érezte magát.

Gragg eközben a nevetgélő lány nyakába akasztotta a másik karikát. A lány dekoltázsa verítéktől csillogott. Gragg előrehajolt, és a fiú fülébe kiabált:

– Fergeteges csajod van, öregem, odafent kellene táncolnia, nem itt lent. – Aztán egy maréknyi tablettát csúsztatott a fiú kezébe, majd fejével a lány felé biccentett. Intett, hogy mindketten kövessék, keresztülvezette őket a tömegben, miközben a jól megtermett biztonsági őrok utat nyitottak előttük.

Hamarosan elértek egy fémlépcsőhöz, ami a DJ-toronyhoz vezetett. El volt kerítve, és jó pár kidobó védte. Gragg az egyik őrhöz hajolt.

– Szólj, ha a lány bevette!

A kidobó tudta a dolgát. Pókerarccal nézte, ahogy a fiú a lány szájába dobta az extasynek hitt tablettát. A lány leöblítette egy korty ásványvízzel, nevetett, aztán tovább vonaglott a dübörgő zenére. A kidobó Gragg felé bólintott, Gragg vissza, és beengedték őket az elzárt területre.

Ahogy a fiú elhaladt Gragg mellett, Gragg a füléhez hajolt.

– Jól keverd a kártyáidat, ember, és egy órán belül beteheted a lompot.

A srác visszamosolygott, megrázta Gragg mancsát egy nemzetközi „playas”-kézfogással.

Gragg figyelte, ahogy felmennek. Most már a ketrecben voltak. Egy elzárt területen, ahol a lányt még könnyebben szabadíthatta fel gátlásai alól. A prostituáltak és Cheko emberei természetesnek

fogják venni, ha „megvadulnak”. Gragg sikeresen távolította el a lányt az őt támogató rendszertől. Innen már gyerekjáték lesz. Már a gondolatra merevedése lett, de még egy kicsit várnia kellett.

Gragg még tizenöt percig sétált az épület szélén, aztán visszatért a ketrechez. Láta, hogy a lány a középső szinten táncol egy rakás húszévesssel. Ezek a lányok hiányosan voltak öltözve, mégis hidegen hagyták Gragget, mert többségükben Cheko kurvái voltak. A tizenhét éves célpont nevetve nézte, ahogy udvarlója tangás lányok közt táncol. A lány szemlátomást szárnyalt jókedvében. A methtel a lézerfények, a trance-zene, a rángatózó mozdulatok állítólag hipnotikusan hatnak. Ehhez társul még a sürgető szexuális gerjedelem és a sebezhetetlenség-érzet. Legalábbis Gragg így hallotta. Ő maga nem szedett drogot.

Gragg rádión hívta a DJ-torony biztonsági őrét. Habár a saját hangját sem hallotta, tudta, hogy az őr hallja. Az őr kinézett, és látta, hogy Gragg lassan int a karjával, és a közelében táncoló lányra mutat. Az őr a keverőpultnál álló Jamalhoz hajolt. A DJ kinézett Graggre, bólintott, és ujjával a kivilágított pultra csapott. Gragg a lány udvarlójához hajolt.

– Hogy hívják a barátnődet?

– Jennifer.

– Akarod látni a melleit?

A srác döbbsent értetlenséggel meredt rá egy pillanatig, aztán kirobant belőle:

– Hogy az ördögbe ne!

Gragg bement a lány nevét a rádióba, és előrelépett. Reflektorfény hullt Jenniferre, és a DJ úgy dörgött le odafentről, mint Isten hangja.

– Odasüsetek! Jennifer begerjedt, vagy mi van?!

Örömujjongás tört ki ezer torokból.

Jennifer nevetve az udvarlójára nézett, majd pedig azokra, akik kiabálva biztatták lentről.

– Hadd lássam, hogy mozogsz, bébi! – hallatszott a DJ hangja, aztán újra dübörögni kezdett a basszus. A lány csábítóan kezdett mozogni a zenére. A többi táncos helyet adott a lánynak, akit az emelvényen tovább követett a reflektorfény. A tömeg izgatottan várakozott. A lány tekintete teljesen megvadult a szexuális energiáktól. Minden egyes ritmikus csípőrángására száz srác üvöltött fel. Jennifer névtelen volt, és hatalommal rendelkezett.

De Gragg uralkodott fölötte. Visszanézett a lány barátjára, mosolygott, aztán bólintott a DJ-nek.

A DJ hangja ismét lemennydörgött:

– Vedd le a felsőd!

Ezernyi torok hördült fel, és kezdett el kántálni. A kántálás összhangban volt a ritmussal: „Vedd-le-a-topod! Vedd-le-a-topod!” Még a lányok is ujjongtak. Jennifer táncolt, magába szívta a csodálatot. Minden szem a testét fürkészte, az élvezettől síkongattak a nézők. A lány eléggé be volt gerjedve ahhoz, hogy minden mindegy legyen neki, és egészen kis dolognak tűnt, hogy mindenkit kielégítsen.

Azzal vadította először őket, hogy megvillantotta a melleit. De ez csak olaj volt a tömeg tüzére. Tudták, hogy a lány az övék; most már csak kérniük kell. Újult erővel kezdtek kántálni: „Le-a-top-pal! Le-a-top-pal!”

Amikor levette a topját, és szabadon ugráló mellekkel táncolni kezdett, örömkialtástól visszhangzottak a falak. Mellét lóbálta a karjaikat nyújtogató, kéjvágyó emberek fölött, akik integettek, hogy dobja le a felsőjét. Valakinek sikerült elragadnia tőle, és a ruhát hamarosan apró darabokra szaggatták. Jennifer nevetett, és a nyakörvét húzogatta. A teremben lévő, barátaiak nyakában ülő lányok is elkezdték villogtatni a melleiket.

A DJ ismét beleerősített a zenébe, és a buli beindult. Gragg közelebb ment a lányhoz Cheko egyik biztonsági emberével, aki kamerázni kezdett. Jennifer mosolygott, amikor a tömeg előtti,

félmeztelen táncát videóra vették. Fiatal, tónusos teste verítéktől csillogott.

Fél órán belül a lány a ketreceben ült egy szófán, és meghökkent barátja szeme láttára Gragg farkát szopta. De a fiú nem avatkozott közbe. Gragg nyögött, miközben Cheko embere filmre vette az egészet. Gragg Jennifer udvarlójára nézett.

– Utánam te jössz.

Amikor Gragg a lány szájába élvezett, szexuális megkönnyeb-
bülést érzett, tagjaiba erő tódult. Ez volt az ő drogja. Gragg nem
szerette a kurvákat. Ő azt szerette, amikor kurvává *változtatja* a
nőket. A hatalom érzete legalább annyira élvezetes volt, mint az
ejakuláció – vagy még élvezetesebb. A tudat, hogy a felvétel, amit
a lányról készítettek, felkerül Cheko élő pornó weboldalára, csak
még edesebbé tette az egészet. Az egész világ láthatta, mit csinál,
és a fájl örökre ott marad. Gragg elintézte, hogy őt mindig csak
derékon alul filmezzék.

Amikor befejezte, elkiáltotta magát:

– Bukkake!

Egy tucatnyi férfi vette körül a lányt, aki már a barátja farkát
szopta. A meth csodákat tett a lánnyal, és az őt tovább filmezte.

Gragg felhúzta a sliccét, és odébb lépett. Érezte, ahogy testében
felszabadul az endorfin.

Heider hirtelen ott termett mellette.

– Gonosz egy fickó vagy te, Loki – nyújtott át neki egy ásvány-
vizes üveget.

– Én, ellentétben veled, legalább szexeltem ma este.

Heider megbökte Gragg mellkasát.

– De nekem, ellentétben veled, nincs szükségem arra, hogy ha
leszopnak, ezernyi ember végignézze – pislogott a lány felé, aki
újabb fickót vett kezelésbe. – Emlékezni fog rá?

– Talán nem. És ha mégis, akkor sem. Ha érted, mire gondolok
– nézett Gragg az órájára. – Figyelj, találkozunk pontban három-
kor a kocsinál! Tudod, a filippínók.

Heider automatikusan biccentett, de valójában az ügyködő lányra figyelt.

Gragg a karjába öklözött.

– Hé! Ez fáj!

– Komolyan mondtam. Háromkor pontban a kocsinál, vagy az albán csőcselékkel kell visszamenned a városba. Felfogtad?

– Rendben, fogtam. Ha megbocsátasz... – indult el Heider, hogy csatlakozzon a lányt körülseregülő férfiakhoz.

3:15-kor Gragg és Heider már a katyi autópályán haladt kelet felé. Heider az anyósülés ajtajának dőlt, és magánkívül volt.

– Az MPEG-videó a táncparkett fölött egymásnak ugró koso-
kat mutatott. Összeütötték a fejeiket! A kibaszott fejeiket! – Sírt,
de aztán hirtelen kontrollálhatatlan röhögésbe csapott át. Most
azon röhögött, hogy az imént majdnem bőgött.

Gragg a vezetésre koncentrált. Vagy egy fél órája északkelet felé tartott. Egy sínek szabdalta, lepukkant gyárnegyedbe kanyarodott. Kátyús utakon zötyögtek végig. Gragg minden csontrázó gödörnél grimaszolt egyet. A talajegyenetlenségek nem voltak jó hatással a Honda Si-re. Emellett attól is tartott, hogy ezen a kihalt, ipari senki földjén célpontja lehet egy kocsieltérítőnek.

Bár ahogy kinézett az elhagyatott gyárutcákra, a környék nem úgy festett, mintha felkapott bandázó hely lett volna. Az utcák túl hepehupások és sínekkel barázdáltak voltak a gyorsulási versenyekekhez.

Gragg hamarosan megtalálta a helyet, amit keresett. Befordult a zsákutcába, és leparkolt egy rozsdás drótkerítés mellett, aminek a tetején vadonatúj pengedrót csillogott. A kerítés mögött a rozsdásodás különböző fokozatait mutató vontatókocsik álltak.

Az utca végében egy téglafalú gyár állt. „IPARI MOSODA” – hirdette a kopott cégtábla. Az emeleti ablakokból fény sugárzott, a rakodótér közelében lévő dupla ajtó tárva-nyitva állt, fény ömlött

ki rajta a dudvás járdára. Ázsiai feliratok borították mindkét ajtót. Néhány férfi cigarettázott kint fehér kötényben, éppen szünetet tartottak.

Gragg a szundikáló Heiderre pillantott, majd leállította a motort. Csendben kihúzott egy papírt a kabátzsebéből, és a tollal írt kódot tanulmányozta. Kivette az indítókulcsot a zárból, és Heider zsebébe csúsztatta. Igazán egyszerű volt. Valójában abban reménykedett, hogy a kiütött Heidert sikerül felébresztenie.

Megbökdöste. Semmi válasz. Lökött egyet rajta. Aztán végül rázni kezdte.

– Heider, öregem! Ébredj!

Heider lassan ébredezett, még mindig be volt állva.

– Mi a szar van, ember?

– Fel kell vened az új kódfeltörő kulcsot a kontaktoztól. Odabent van – mutatta.

Heider bandzsított, és úgy bámult rá, mintha Gragg megőrült volna.

– Baszd meg, öreg! Menj te!

– Heider, nézz körül! Te tényleg azt hiszed, hogy itt hagyom a kocsit, amikor te abban a másodpercben elalszol, ahogy kiszálltam? Tudod, mit pakoltam bele ebbe a verdába?

– Akkor miért nem parkoltál egy mérfölddel messzebb, seggfej?

– Egy teherautó állt éppen a kirakodóban.

– Nem tudom, ki az istenverte kontaktoz.

– Csak add át nekik ezt a kódszámot – nyújtotta át Gragg a papírt. – Meg sem fogják kérdezni, ki vagy. Csak vedd fel a kódot!

Heider zavartan habozott, megpróbálta felfogni, amit Gragg mond.

Gragg türelmetlenül felsóhajtott.

– Könyörgöm, Jase, miért nekem kell mindent csinálnom? Elrendeztem az ügyet; új anyaggal láttalak el, és még el is mentél ma éjjel.

Heider vonakodva, de beismerően bólintott.

– Akkor felemeled végre a valagad?

Heider a két középkorú, cigarettázó ázsiaira sandított, akik két-száz lábnnyira beszélgettek tőlük.

Gragg rájuk bökött.

– Valóban nagyon veszélyesnek tűnnek.

– A francba... rendben. Csak az a bajom, hogy erről nem szóltál előbb, öreg. Nem csípem a meglepetéseket. – Heider egy utolsó komor pillantást vetett Graggre, aki csak a szemét forgatta. Heider sóhajtott, és kikászálódott a kocsiból.

Gragg figyelte, ahogy Heider lefelé imbolyog az utcán, a kivilágított gyáruddvar irányában, amelytől kevesebb választotta el őket, mint egy futballpálya. Ahogy Heider eltűnt, Gragg fogta a háti-zsákját, és csendesen kiszállt az autóból. Két kuka mögé rejtőzött el, és onnan figyelte Heidert, ahogy közeledett az ázsiaiakhoz.

A férfiak egykedvűen bámulták a feléjük tartó alakot. Heider mondott valamit, majd a papírdarabot a hozzá legközelebb álló férfinak nyújtotta. Miután elolvasta, a fickó a nyitott ajtó felé mutatott. Heider átlépett a küszöbön, és a sziluettje még egy pillanattig látszott az őt betessékélő férfi előtt. A másik fickó végigfuttatta szemét az utcán, eldobta a csikket, és követte társát – majd becsukta maga mögött az ajtót. A döndülés még visszhangzott egy darabig a sötét és csendes utcában.

Gragg letérdelt, borzongani kezdett a hűvös őszi éjszakában. Vagy fél órát kellett várnia, amíg az ajtó ismét kinyílt. Lépések kopogtak a kövezeten, felé tartottak. Gragg tudta, hogy Heider nem visel olyan cipőt, ami ilyen hangosan kopogna. Lekuporodott, amíg egy fiatalabb filippínó pantallóban és sportdzsekiben elhaladt a két kuka közötti nyílás mellett. Hallotta, ahogy felcsipog az autója riasztója, amikor a férfi beszállt. Beindította az autót, túráztatta a motort, majd egy vad, csikorgó U-kanyarral elindult visszafelé az úton. Gragg nekitámaszkodott a kukák mögötti téglafalnak. Érezte, hogy a téglá hidege a hátába szivárog.

Talán mégsem kellett volna meghackelnie a filippínók web-szerverét. Hagyta volna őket békében. Hogyan jöttek rá?

Francba! A kocsimat is elvitték! Hála az égnek, hamis néven regisztrálták.

Gragg sóhajtott, és elővette a GPS-ét. Megtalálta a legközelebbi keresztutcát a térképen, aztán kinyitotta a mobilját, és kiválasztott egy elmentett számot. Néhány csengetés után felvették.

– Halló, egy taxit szeretnék...

00110101010011010101100101010110010101010101010100
01100101010110010101100101010101 101010101010101
01010101 1 01 010 011001010 01 011 101 1010100
01101001 1 01010 01 0 0 0 1 10 010101
01010 01 01010110 0 1 1010100
010 0 0 1 1 1 0 00
01 1 0 0 01

Ötödik fejezet:// Ikarusz Hét

JON ROSS BEKANYARODOTT Audi A8-asával az Alcyone Biztosítási Társaság területére, aztán gyorsan lelassított, amikor észrevett néhány járőrautót és megkülönböztető jel nélküli rendőrségi járművet a bejárati ajtók közelében. Lecsavarta a zenét – egy vadul dübörgő techno-számot –, és civilizáltabb tempóban haladt el a rendőrautók előtt. Érdekes. Bár fényszirénák nem villogtak.

Ross a parkológarázs felé hajtott.

Néhány perccel később már a gránitkockás előcsarnokban visszhangzott a hangja, ahogy közeledett a biztonsági pulthoz.

– Helló, Alejandro!

Alejandro mosolygott.

– Jon, fiam! Hogy vagy ma este?

Ross lehúzta az asztalnál a konzultánsi beléptető kártyáját, és aláírta a munkaidőn kívüli belépőjegyzéket.

– Mit keresnek itt a rendőrautók?

– Számítógépes betörés. A rendőrök az adatközpontban vannak.

Ross megállt írás közben, és felnézett.

– Betörés?

– Igen. Nem semmi, amit ezek tudnak. Manapság minden digitalizált – hajolt közelebb Alejandro Rosshoz. – Ted Wynn

utánad érdeklődött. Nem mondom el senkinek, hogy láttalak, ha le akarsz lépni.

Ross befejezte az aláírást. Mosolygott.

– Kösz, de nem szükséges. Talán csak egy tizenkét éves gyerek volt.

Ross a B2 fehér és tiszta folyosóján haladt lefelé. Amikor elérte a könyvelési osztály adatbankját, áthúzta beléptetőjét a leolvasón. Az ajtó kattanna kinyílt, Ross pedig függőlegesen elindult a túloldalon lévő irodája felé. Az irodában égett a lámpa. Erőt kellett vennie magán, hogy ne álljon meg, és mindössze lassabb tempóra váltson. Benyitott, és két puritánul öltözött fickót vett észre olcsó öltönyben és kényelmes cipőben, akik az asztala szélén ültek. Az egyik kaukázusi, a másik latin rasszból származott, de ugyanolyan humortalan kifejezés ült az arcukon. Hadi Sarkar, az adatközpont éjszakai felügyelője ült a gépe billentyűzeténél, és valamit pötyögött rajta a hátuk mögött. Kicsit félénken fordult felé.

Az egyik férfi, aki úgy nézett ki, mintha skatulyából húzták volna elő, kivette az igazolványát a kabátjából, és felmutatta.

– Jonathan Ross?

– Igen.

– Straub különleges ügynök vagyok, ő pedig a kollégám, Vasquez különleges ügynök. Szeretnék néhány kérdést feltenni a múlt éjszakával kapcsolatosan. A kollégája, Hadi, már néhány dolgot elmondott, de szerinte maga a szakértő.

Ross Sarkarra nézett, majd lerakta laptoptáskáját az asztalra.

– Örömmel segítek bármiben. Miről lenne szó?

– Itt volt az Alcyone géptermében múlt éjjel?

– Egy másik vállalatnak dolgoztam, de Hadi elfogadta a segítségemet. A szerverei megfertőződtek kernel rootkittel.

– Maga az efféle számítógépes vírusok avatott ismerője?

Ross nem válaszolt mindjárt. Óvatosnak kellett lennie.

– Nézzék, adatbázis-szakértő vagyok, annyit tudok, amennyi a munkámhoz kell.

– Miért kérte Haditól és a munkatársaitól, hogy tartsák titokban a segítséget?

– Mert azzal, hogy Hadinak segítettem, megszegtem a szabályzatot. Ezzel veszélybe sodortam az itteni szerződésemet. Ezt el is mondtam neki.

– Arra kérte Hadit, hogy hazudjon maga miatt?

– Csak annyit kértem tőle, ne verje nagydobra, hogy én végeztem el a munkáját.

Sarkar felugrott.

– Csak a tanácsára volt szükségem, Jon.

Ross összekulcsolta maga előtt a karjait.

– Hadi, ön szó szerint azt mondta, hogy mivel már mindent megpróbált, ami eszébe jutott, a segítségemre van szüksége. – Visszafordult Straub ügynökhöz. – Valahogy egy támadás jutott át a rendszeren, ami csomagokat küldött a webre múlt éjjel. Hadi nem találta meg, hol. A vírus nagyon el volt rejtve – talán egy kernel rootkit volt.

Sarkar együtt érzően ingatta fejét.

– Nem lehet elrejtteni a hálózati forgalom eredetét, Jon. Mondtam neked.

– Nos, a tesztszerverek egészen biztosan érintettek voltak. Béta szoftvereik vannak, amiket gyakorta újra konfigurálnak. Hadival kiirtattam az Ikarusz-szervereket egytől tízíg, és a csomagküldés megszűnt – pedig nem igazán hittem, hogy onnét ered a probléma.

Straub ügynök jegyzetelt.

– Szóval pontosan tudta, hol keresse, aztán...

– Nem ezt mondtam.

Vasquez ügynök, tudomást sem véve a beszélgetésről, felvette a telefonkagylót és tárcsázott. Ross eközben a számítógép-monitorra pislantott. Sarkar kinagyította az eseménynapló ablakát.

– Szóval a vadászatot az én gépemen kezdjük.

Straub eltette az igazolványát a zakója belső zsebébe.

– Nem zárhatunk ki egy belső támadást.

– Természetesen. Elfelejtik azt a tényt, hogy én mondtam Hadinak, hogy zárja le a rendszert. Ha én fertőztem volna meg, aligha tanácsoltam volna ilyesmit.

– Talán azért tette, mert rájött, hogy lebukhat. Kézenfekvőnek tűnik, hogy az ön közreműködésének köszönhetően törlődtek a merevlemezek.

Ross pókerarcot vágott.

– A rootkit károsítja a gépet, amikor megpróbálják lezárni. Különben is, az FBI szakértői bármikor rekonstruálhatják a letörölt lemez adatait.

Vasquez visszatette a kagylót.

– Azt mondják, menjünk a központi gépterembe.

Ahogy a folyosón haladtak, Sarkar halkán nyögdecselt, és a fejét csóválta. Ross nem kapta be a csalit. Sarkar végül ennyit motyogott:

– Jon, nem volt más választásom, el kellett mondanom nekik.

– Régi motoros vagyok már a szakmában, Hadi, tudhattam volna.

Ross sejtette, hogy a jótettekért járó büntetés nem marad el, és bár technikailag nem hibázott, azzal, hogy Sarkarnak segített megoldani a maga kis problémáját, könnyen elveszítheti állását az Alcyone-nál. Vagy még rosszabb is történhet, gondolta, és az FBI embereire sandított.

– Arról kérdezgettek, hogy mit csináltunk. Ez az FBI, nem a HR. Külön beszéltek velünk, és tudtam, hogy Maynard említeni fogja magát. Jon, mit tehettem volna? Nem akartam, hogy elhurcoljanak.

Ross grimaszolt.

– Tudhattam volna, hogy ki kell maradnom ebből, Hadi.

– Nem muszlim vagyok, hanem hindu. Elmondja nekik, ugye?

Ross nem felelt.

Sarkar nyilvánvalóan fájlalta a dolgot.

- Nagyon sajnálom, Jon.
- Ted Wynnük felhívhatta a szövetségüket, hogy a céget így kényszerítse a szerződésük felbontására. Nem szereti az olyan embereket idelent, akik nem válaszolnak neki.
- Nem Ted hívta fel az FBI-t, Jon.
- Akkor ki? Maga?
- Senki nem hívta őket.

Ross megtorpant.

- Ezt meg hogy érti?
- Maguktól jöttek ide. Az Ikarusz Hét szerver akciója miatt.

Ross az FBI-ügynökökre nézett. Straub intett, hogy szaporázák a lépteiket.

Mibe keveredtem bele? – döbbsent meg Ross.

A gépteremben sokan voltak. Ennek köszönhetően viszonylag meleg is volt. Sarkar főnöke, Ted Wynnük bozontos szemöldöke alól kémlelte a Ross számára ismeretlen két technikust, miközben egy pultra támaszkodott. Ez talán az A-csoport volt – a nappali műszak. Rossra néztek, de azzal a megvető tekintettel, ami kifejezetten a fiatal tanácsadóknak jár.

Fél tucat civil ruhás Woodland Hills-i rendőr tartózkodott bent, és még ennél is több FBI-ügynök. Éppen egy körte alakú és ragyás bőrű hálózati adminisztrátorral beszéltek. Talán ő lehet Maynard. A körte alakú lelkesen mutogatta a szerverpolcokat. Legalább valaki élvezte ezt.

Mi a csuda történet?

Amint Ross belépett a terembe, mindenki abbahagyta a beszélgetést, és ránézett. A hirtelen csönd zavarba ejtő volt, hiszen Ross tudta, hogy nincs birtokában a válaszoknak, amikre kíváncsiak. Elhatározta, hogy felteszi a legkézenfekvőbb kérdést:

– Elmondaná valaki, mi folyik itt?

Válasz helyett minden szem valahová a háta mögé szegeződött, mire Ross sarkon fordult, és szembetalálta magát egy jól öltözött, ropogósra vasalt öltönyt viselő férfival. Ötvenes volt, és úgy festett, mint egy egyetemi csapat irányítója. Vezetésre termett.

– Mr. Ross! Neal Decker különleges ügynök vagyok a Los Angeles-i ügyosztályról. Tudja, miért vagyunk itt?

– A tegnap éjszaka miatt?

Decker végigmérte. Idegesítette Rosst, hogy mindenki hallgat.

Decker azonban nem sietett. Kezét egy kapcsolaton kívüli szerverre helyezte, ami egy közeli pulton állt.

– Azt mondták nekem, hogy ez a számítógép nemrég két emberrel is végzett.

Eltartott egy darabig, amíg Ross felocsúdott a rémületből. Valami gyermekpornográfias körre vagy bankkártyacsalásra gyanakodott.

– Végzett? Hogyan?

– Azt reméltük, majd maga elmondja nekünk.

– Ugyan, mi az ördögért reménykedtek ebben?

Decker jól nevelten mosolygott.

– Több embert gyanúsítunk jelenleg. De ha segítenek nekünk értelmezni az esetet, többet fogunk tudni. Közben pedig szeretnénk kérdéseket feltenni az uraknak – siklott át tekintete mindenkin, aki jelen volt az incidens során.

A rettegés hulláma csapott át Rosson.

– Le vagyunk tartóztatva?

– Nem. Arra kérem, hogy önként vessék alá magukat a beszélgetésnek.

Ross azon tűnődött, mi lenne, ha nemet mondana. Természetesen nem mondhat nemet. Ha ügyvédet hívna?

– Meg kell mondanom, hogy teljesen el vagyok képedve.

– Azt elhiszem.

A fickó zavarba ejtően nyugodt volt. Azt engedte sejtetni, hogy többet tud, mint amennyit elárul. *A franca!*

Ebben a pillanatban egy férfi jelent meg a gépterem üvegajtaja előtt. Ha Decker irányító volt, ő sorhátvéd. Hétköznapi magabiztossága azt sugallta, hogy nem titkos ügynök. A szobában lévő ügynökök Decker jelenlétében mind ugrásra készen álltak. Nem, ez a fickó nem tartozott közéjük. A férfi kopogtatott az üvegen, amire egy Woodland Hills-i rendőr kinyitotta az ajtót. Miután az újonnan érkezett megmutatta a jelvényét, beengedték.

– Decker ügynököt keresem.

Decker és az FBI-ügynökök karjukat előrenyújtva léptek felé.

– Sebeck nyomozó! Velem beszélt telefonon – rázott kezet vele Decker, majd a beosztottjaihoz fordult: – Knowles ügynök, Straub ügynök, ez itt Peter Sebeck nyomozó őrmester a Ventura Megyei Súlyos Bűncselekményi Egységtől. Sebeck nyomozó vezette a Thousand Oaks-i haláleset nyomozását.

Mindenkivel kezet rázott.

Sebeck Rossra mutatott.

– Ez ki?

Decker egy állványnak dőlt.

– Jon Ross, az Alcyone egyik független konzultánsa. Ő tervezte az adatrendszerüket. Jól mondom, Mr. Ross?

– Bizonyos rendszereket. De nem ezt.

– Gyanúsított vagy tanú?

Ross úgy vélte, ez jó kérdés volt.

Decker nyugodt maradt, mint mindig.

– Az attól függ – nézett Rossra. – Mondja, Mr. Ross, hogy van az, hogy a bejelentett lakcímén még csak nem is hallottak magáról?

A pokolba...

```

00110101010011010101100101010110010101010101010100
01100101010110010101100101010101 101010101010101
01010101 1 01 010 011001010 01 011 101 1010100
01101001 1 01010 01 0 0 0 1 10 010101
01010 01 01010110 0 1 1010100
010 0 0 1 1 1 0 00
01 1 0 0 01

```

Hatodik fejezet:// Száműzetés

-Ms. ANDERSON? – lépett ki a biztonsági őr a kabinjából, és behajolt a Jaguár XK8 ablakán.

Anji Anderson Vuitton napszemüvegét orrára tolva pillantott fel az őrre a kormány mögül.

– Jjja. Nyissa ki a kaput!

– Asszonyom, ha lenne szíves leparkolni itt jobbra. Úgy vélem, Mr. Langley szeretne néhány szót váltani önnel.

– Szerintem pedig nyissa ki a kaput!

– Asszonyom, Mr. Langley...

– Mr. Langley, vagy ki a csuda, majd felhívja az irodámat, ha velem óhajt beszélni – kezdett a kesztyűtartóban kutatni a nő, ahonnan előkotort egy behajtási engedélyt. – Most már kinyithatja a kaput.

– Asszonyom, azt hiszem, le kell hogy húzódjon jobbra.

– Miért? Nem tudja, ki vagyok?

Az őr kérdően nézett rá. Természetesen tudta, kicsoda.

– És miért hívogat asszonyomnak? Mi ez, a Ponderosa? A nevem Anji Anderson, de máától úgy fog hívni, hogy „az a kurva, aki miatt kirúgtak”.

– Hölgyem, felesleges káromkodnia.

– Káromkodni? Clem, nem fogok káromkodni, csak nyissa ki azt az istenverte kaput!

A tekintete megkeményedett.

– Nézze, jobb lesz, ha önként húzódik oldalra. Parkoljon le ott – mutatta az őr maga mögött a helyet.

Az asszony csak nevetett.

– Sok szart le kell nyelnie nyolc dollár per óráért, ugye?

– Húzódjon le jobbra!

Egy autó dudálni kezdett mögötte.

– Mi lesz, ha nem?

– Húzódjon le jobbra!

Egy másik őr lépett az autóhoz.

– Erősítést hívott, Clem? Nem bír el egy gyenge nővel?

A második őr arrébb tolta az elsőt, és az asszonyhoz fordult.

– Ms. Anderson, nem vet magára jó fényt, ha arra használja fel magasabb társadalmi pozícióját, hogy hatalom nélküli alkalmazottakat aláz meg.

Az asszony rámeredt.

– Az a helyzet, hogy a felettesei azt parancsolták, ne engedjük behajtani. Ha tudni akarja, miért, húzódjon jobbra, azt javaslom.

A nő lassan bólintott, sebességbe rakta az autót.

– Így fogok tenni.

Gázt adott, jobbra csavarta a kormányt, és vadul a járdára hajtott.

Anderson majd felrobbant a dühtől, amiért a parkoló túlsó sarkából magas sarkúban kellett begyalogolnia. Ezt még meglepetti Walter Kahn. *Tebetséges* volt. Nem érdemelte meg, hogy szolgálati hülyeségekkel nyaggassák.

Amikor végre újra az őr bódéja elé ért, a második biztonsági alkalmazott egy kapu felé mutatott, ahol ketten vártak rá. Egy csinos asszony, elegáns kosztümben, és egy újabb biztonsági őr. Anderson lelassított, aztán megállt. Kellemetlenül érintette, ami hirtelen eszébe jutott.

Az asszony intett neki, hogy menjen közelebb.

Anderson vett egy nagy levegőt, és annyira összeszedetten, amennyire csak tudott, megállt előttük.

– Mit jelentsen ez?

Az asszony kinyújtotta a kezét a rácsok között. Mintha látogatási óra lett volna a központi börtönben. Anderson is kinyújtotta a kezét egy hűvös kézfogásra.

– Ms. Anderson, én Josephin Curto vagyok, a HR-től. Az alkalmazotti jogviszonyát megváltoztatták interneten keresztül.

– Az ügynököm a szerződésem megújításán dolgozik. Még öt hétig érvényben van.

– Igen, tudom. A megújítást leállították. A hálózat úgy döntött, nem hosszabbítja meg a megbízását. Kérem, értse meg, hogy ez a döntés felülről érkezett. Én csak tudatom önnel. Azt hittük, az ügynöke elmondta magának.

Anderson érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, de vett egy nagy levegőt, és visszafojtotta őket. Elfordult, mutató- és hüvelykujjával megszorította az orra tövét – aztán dühösen nézett vissza Curtóra.

– És így kellett *közölnie* velem, hogy ki vagyok rúgva? Az utcán állva, mint egy csavargóval? Hát mi vagyok én, közveszélyes? Mitől félnek, hogy felrobbantom az épületet?

Curto a legnagyobb nyugalommal csíptetett egy papírt az íróasztalára.

– Attól nem félünk. Maga a stúdió személyzetéhez tartozik, és engedélye van az élő adásra. Remélem, megérti, hogy a hálózat nem örülne, ha ilyen nehéz időkben képernyőre kerülne.

– Nehéz idők? – Anderson újra és újra megpróbálta szavakká rendezni a gondolatait. Ismét fojtogatni kezdte a sírás. Védekezni kezdett, ügyetlenül: – Rajongóim vannak. Láta már a rajongóim e-mailjeit? Férfiak és nők Marinból, Oaklandból, Walnut Creekből – egy csomó ember feleségül akar venni! Mivel magyarázzák majd nekik a hirtelen eltűnésemet?

– Fogalmam sincs, hogyan válaszoljak erre a kérdésre.

– Engedjen meg egy búcsúadást!

– Az életmód műsorok riportereinek nem jár búcsúadás, Ms. Anderson.

– És Jim McEwen? Neki egy nagy búcsúműsört rendeztek, amikor nyugdíjazták.

– Ő műsorvezető volt. Ráadásul harminc évig dolgozott itt, míg maga csak hat éve van nálunk.

– Hogy bánhatnak így egy tehetséggel!

– A tehetség itt nem sok szerepet játszik.

Anderson csak ekkor jött rá, Curto milyen bölcsen tette, hogy a rácsok túloldalán maradt. Vett még egy nagy levegőt, és megpróbálta összeszedni magát.

– Nem mehetnék be, hogy legalább Jamie-től, Dougtól és a többiektől elbúcsúzzam?

– Nem értem, miről beszélünk, ennek nincs semmi értelme – mondta Curto, és átnyújtotta a rácsok között az íróasztalt a tollal együtt. – Megtenné, hogy aláírja?

Anderson felháborodva nézett rá.

– Nem írok alá semmit!

– A személyes tárgyait akarja, ugye?

– A személyes tárgyaimat? Úgy érte, a kollégái kirámolták az *irodám*at?

– Anji, mit gondol, mi folyik itt? Ez egy nagyvállalat, globális felelősséggel. Azzal, hogy kipakoltuk az irodáját, nem bosszút akartunk állni. Ez a munkarend. Írja alá, és legyünk túl rajta! Ez sem magának, sem nekem nem öröm.

Anderson kirántotta a nő kezéből a tollat és az íróasztalt, aztán közvetlenül Curto orra előtt a korlátra csapta, és olvasni kezdte a Cobra és a 401 (k) dokumentumokat. Látványosságnak gondolta magát, egy szerencsétlennek, akit a kapu előtt aláznak meg, ahol mindenki láthatja. A díszletmunkások és a kameramanok alaposan megnézték, miközben áthajtottak a közeli kapun. Úgy érezte, hogy porig alázták. Valaki megbüntette őt. De ki?

Végül anélkül írta alá a papírokat, hogy elolvasta volna őket, majd visszadugta az íróasztal alá a rácsok között.

– A személyes tárgyait a lakására küldetjük.

Anderson elsietett, az autója távoli menedéke felé.

– Ms. Anderson! A tollam.

Anderson Wisconsin állam softball lánycsapatának játékosaként kezdte. Megállt, megfordult, és a tollat teljes erejéből a vállalat kőszívű kurvájához vágta. Telibe találta. Ha a toll egy Mont Blanc lett volna, akkor a ribanc nem kap levegőt, de csak egy Bic volt, így a nő hátraugrott.

– Ezt nem kellett volna!

Anderson elviharzott, és azokon a rossz lehetőségeken gondolkozott, amelyek a fennálló helyzetből következtek. Valaki felrobbantotta a sikerhez vezető hidat. Erre nem számított. Rohadt terroristák!

Gondolatban végigpörgette barátai listáját. Mindenki az iparban dolgozott, vagy közel állt hozzá. Ki segíthetne, hogy egy másik csatornánál landoljon? Ha nem San Franciscóban, akkor hol? Csak ne kelljen Madisonba vagy Wisconsinba visszamennie, te jó ég!

Aztán eszébe jutott, hogy Melanie nem figyelmeztette. Az a szemét hagyta, hogy nyilvánosan megalázzák. Anderson előkapta táskájából a mobilját, és gyors hívóval tárcsázta ügynöke számát. A telefon háromszor kicsengett, aztán az üzenetrögzítő szólalt meg:

– Ön Melanie Smalls irodáját tárcsázta. Sajnos, jelenleg nem tudom fogadni hívását. Ha az asszisztensemmel kíván beszélni, tárcsázza a 3349-es melléket!

Anderson így tett.

– Ms. Small irodája, segíthetek?

– Jason, itt Anji Anderson. Kapcsolja Melanie-t!

– Üdv, Ms. Anderson. Melanie egy másik számmal beszél. Tudja tartani?

– Nézze, itt veszteglek a KTLZ előtt, kizártak a stúdióból. Hívja Melanie-t ehhez az istenverte telefonhoz!

– Rendben. Tartsa!

Anderson odaért az autójához, és kinyitotta a távkapcsolóval. Beszállt, megigazította a sminkjét, amíg a vonalban Barry Manilow kínoztta. Úgy tűnt, most nem tud ráhangolódni. Minden egyes verssor után nőtt benne a düh.

Végül Melanie bejelentkezett.

– Anji, mi a baj?

– Éppen most rúgtak ki, és mindez a stúdió kapujában történt. Mindenki szeme láttára aláztak meg. Josephine Curto szerint te tudtál róla, hogy a szerződésemet nem hosszabbítják meg.

– Ki a franc az a Josephine Curto?

– Egy talpnyaló a HR-ből.

– Anji, mi még mindig tárgyalunk a hálózattal, és senki nem szólt, hogy döntés született volna. A labda Kahn-nál van.

– Josephine azt mondta, hogy az ügynököm tud a dologról. Most írtam alá a papírokat!

– Hát, nem tudom, mit zagyvált össze. De mit értesz az alatt, hogy aláírtál? Miért kellett volna aláírnod? – Melanie lehalkította hangját: – Jase, nézd meg a faxot!

Anderson ismét sírni kezdett, és belevágott a műszerfalba. Dühös volt magára érzelmi rohamai miatt.

– A francba, Melanie! Miért nem tudtam én erről? Ki a fenét találtak helyettem?!

– Ne keseredj el! Megnézzük, hogy találunk-e neked valamit az E-nél. A csatornánál vagy...

– Nem! Elég! Hat évig próbáltam bekerülni egy tisztességes híradóba. Elegem van már a mínuszos hírekből... Újságíró vagyok, nem egy francos modell!

A vonal másik végén csend lett.

– Halló?

– Itt vagyok. Anji, nincsen meg hozzá a képzettséged. Te nem vagy újságíró, drágám. Nem igazán. És te sem beszéltél még komolyan az újságírásról, amikor felvettünk a San Franciscó-i bázisba.

- Észrevettem, hogy...
- Észrevetted, hogy már elmúltál harminc, a bulvár hírek pedig huszonnégy éves topmodelleknek valók.
- Pontosan.
- Ez a probléma.
- Nem, ez a kihívás!
- Anji, te arról beszélsz, hogy visszamész az egyes mezőre, és újra kitalálsz magad! De valójában neked a mínusz egyes mezőre kell visszamenned, mert téged úgy ismernek, mint divat- és életmódriportert. Vagyis megvan az újságírói súlyod egy angol bulvárlaphoz. Ez megerősítő lesz, az én koromban ezt már nem vállalom.

Anderson nem talált szavakat. Gyorsan tisztázódott a helyzet.

- Drágám, túl öreg vagy ahhoz, hogy komoly újságíróvá faragj magadból. Nem leszel sikeres riporter, ha harmincéves korodig nem lettél az.

Anderson lágyan az ajkába harapott. A megfelelő ember előtt ez már sok problémát megoldott. Arra gondolt, hogy Christiane Amanpour nem harapdálná a száját.

- Sajnos, a vezető hálózatok összevonták a híradókat Atlan-tában, és a legtöbb piacot elhagyták. Azt hiszem, egy kozmetikai reklám kasztingjára szervezhetlek L. A.-be.

Anderson arcán végigcsorogtak a könnyek.